Sadhu Sundar Singh
"VIZIUNI DIN LUMEA SPIRITELOR"

CUPRINS

CAPITOLUL I. - BIOGRAFIA LUI SUNDAR SINGH

SUNDAR SINGH s-a născut în anul 1889 în Rampur, oraş în statul Patiala, în partea de nord a Indiei. Părinţii săi erau oameni bogaţi, făcând parte din clasa conducătoare, în casa lor existând şi servitori. Băiatul a avut parte de o copilărie fără griji în mijlocul familiei şi a urmat clasele primare la şcoala unei misiuni americane. Timpul petrecut în acea şcoală i-a marcat întreaga viaţă, căci acolo el a auzit pentru prima oară citindu-se Biblia. De asemenea, o puternică influenţă a avut asupra lui mama sa, o femeie deosebit de evlavioasă, în felul ei hindus. Dar la vârsta de 14 ani, SUNDAR şi-a pierdut mama, rămânând foarte trist şi dezorientat în urma acestui eveniment. După multe şi deosebite frământări sufleteşti, SUNDAR s-a convertit la creştinism, în urma unei experienţe personale ieşite din comun. În timp ce se ruga în camera sa, însuşi Isus Cristos i s-a revelat în mijlocul unei lumini supranaturale. Era în anul 1904, iar SUNDAR avea pe atunci vârsta de 15 ani. Tatăl său, aflând hotărârile băiatului, a fost total împotriva convertirii sale la creştinism.

Au urmat apoi multe încercări din partea familiei şi a rudelor de readucere a sa la religia tradiţională a acelei zone, dar băiatul a rămas neclintit în credinţa sa.

Tatăl său I-a izgonit nu după mult timp din casă. SUNDAR a găsit însă adăpost la creştinii din zonă. Duminică, 3 septembrie 1905, zi în care împlinea 16 ani, SUNDAR a fost botezat în oraşul Simla.

În ziua de 3 octombrie, la o lună după botezul său, SUNDAR a plecat în lume. Avea pe cap un turban galben şi trupul îi era acoperit de haina portocalie a unui Sadhu sfânt (ascet care a renunţat la viaţa socială, consacrându-şi existenţa lui Dumnezeu). Dar el era un Sadhu puţin diferit de ceilalţi din India.

"Ca şi Isus nu-mi trebuie casă sau bogăţii, şi voi împărţi suferinţa cu oamenii, mâncând doar ce voi primi de la ei, şi vorbindu-le mereu de iubirea de Dumnezeu", spunea SUNDAR SINGH.

El practica o asceză severă şi combina idealul indian al detaşării de planul material cu îndemnul Cristic de a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi, dăruindu-şi viaţa şi tot ce făcea oamenilor.

Avea numai 16 ani, radia de sănătate, tinereţe, puritate, spiritualitate şi era primit în cercurile creştine din India, fiind creştin, dar şi printre cei din alte religii, pentru că era indian.

A mers din Rampur la Punjab, prin trecătoarea Bannihal spre Jammu în Kashmir; din Kashmir la frontiera de nord a Baluchistanului şi înapoi spre Afganistan. A călătorit de asemenea mult în timpul iernii, pentru a răspîndi printre oameni mesajul lui Isus, iar haina sa subţire portocalie, de Sadhu, nu-l putea apăra împotriva frigului şi zăpezii. Picioarele fără încălţăminte îi erau pline de răni, iar creştinii îl numeau cu veneraţie "Apostolul cu picioarele însângerate".

A străbătut munţii, pădurile şi de numeroase ori a fost văzut mergînd însoţit de pantere şi alte animale sălbatice, care în prezenţa sa sfîntă deveneau blînde şi inofensive.

SUNDAR SINGH

În Razar, SUNDAR SINGH a fost închis de călugării intoleranţi ai oraşului într-o groapă adâncă acoperită cu un grilaj mare de fier. Cheia grilajului o avea numai conducătorul mânăstirii. Noaptea însă, SUNDAR a auzit cum lacătul este descuiat şi apoi i s-a aruncat o frânghie pe care s-a putut urca până la gura gropii. Aici însă nu şi-a mai găsit salvatorul, care plecase.

Când s-a făcut dimineaţă, SUNDAR s-a dus iar, fără nici un fel de frică în piaţa oraşului şi a continuat să vorbească mulţimii despre Isus, cu credinţă şi iubire. Călugării au venit însă curînd, furioşi şi uimiţi de evadarea lui, şi l-au dus la conducătorul mînăstirii. Acesta, supărat peste măsură, nu înţelegea cum a fost posibil să i se fure cheia pe care o avea mereu asupra sa pe inelul cu chei. În furia sa, el a scos inelul cu chei, dar au constatat cu toţii că acea cheie era ia locul ei. Înfricoşaţi de această dată, călugării l-au luat pe SUNDAR şi l-au dat afară din oraş, fără să îi mai facă vreun rău.

În călătoriile sale, SUNDAR a ajuns si pe vestitul munte Kailas, Olimpul Indiei. Fiind iarnă, frig, zăpadă, SUNDAR s-a rătăcit şi, pînă la urmă, s-a prăbuşit într-o adîncitură unde a şi rămas mult timp, acoperit de viscol.

După un timp, furtuna s-a mai liniştit şi SUNDAR a văzut apărînd în faţa sa un om ciudat, bătrîn, cu părul lung, unghii neobişnuit de mari şi aproape fioros la înfăţişare. Acesta a început să-i vorbească, spunîndu-i: "Să ne rugăm împreună". Şi SUNDAR a ascultat o minunată rugăciune care s-a terminat cu numele lui Isus. Atunci a înţeles că întîlnise un credincios creştin care trăia acolo, izolat de lume. Vorbind cu el, a aflat că era singur în munţi de peste 300 de ani, trăind în rugăciune şi aspirînd la cunoaşterea Divinului, iubindu-l pe Isus. Avea chiar o carte de rugăciuni la el, scrisă în greceşte cu caractere foarte vechi, care aparţinuse chiar sfîntului Francis Xavier.

SUNDAR SINGH a văzut atunci cu bucurie că lumina învăţăturii lui Isus a pătruns chiar şi în locuri puţin cunoscute ale planetei, prin oameni cu inima curată şi plini de iubire şi înţelepciune.

Însufleţit de iubirea de Dumnezeu, SUNDAR a parcurs distanţe imense pe jos, adesea cu picioarele goale şi însîngerate, şi a dormit pe pămînt la adăpostul copacilor, ducînd cu el doar o pătură şi Noul Testament. El a mers din sat în sat şi din oraş în oraş, acceptînd ajutorul pe care cineva i-l oferea de bună voie sau, în caz contrar, hrănindu-se cu rădăcini, fructe sălbatice şi frunze. SUNDAR a străbătut în felul acesta o mare parte a subcontinentului Indian.

SUNDAR SINGH a simţit o chemare specială pentru a răspîndi învăţăturile Evangheliei în ţara Tibetului, în care un om obişnuit nu poate pătrunde decât cu mari greutăţi. Cu credinţă în Dumnezeu, el a învins piedici aparent de netrecut şi a pătruns în repetate rînduri în Tibet, fără a avea la dispoziţie şosele, căi ferate sau linii aeriene. El a folosit potecile munţilor si a traversat prăpăstiile pe trunchiuri de copaci răsturnate transversal peste ele, şi aceasta la circa 5000 de metri altitudine. El a pătruns în Tibet împotriva voinţei autorităţilor de acolo şi a avut de înfruntat opoziţia populaţiei. Uneori a găsit totuşi ajutor printre localnici, dar de cele mai multe ori s-a găsit complet singur în faţa unor mari pericole,

Deşi cea mai mare parte a activităţii lui SUNDAR SINGH s-a desfăşurat în subcontinentul indian şi în Tibet, el a predicat şi în alte ţări cum ar fi Sri Lanka, Nepal, China, Japonia, Singapore, Birmania.

În 1920, a vizitat pentru prima oară Europa, America şi Australia. În 1922 a vizitat Palestina şi apoi din nou Europa.

În anul 1922, SUNDAR SîNGH a fost invitat în Elveţia şi Germania. Mii si mii de oameni i-au ascultat cuvintele. Despre creştinii din Europa, SUNDAR SlNGH a făcut cu acest prilej remarci aspre, dar foarte adevărate.

"Eu credeam - a spus SUNDAR SINGH - că toţi locuitorii ţărilor creştine din Europa citesc Biblia si sînt asemenea îngerilor; dar trecînd prin aceste ţări, am înţeles greşeala mea. Cea mai mare parte dintre ei au obrazul alb şi inima neagră. În ţările de alte religii, văd oamenii mergând în templele lor; ei cred în Dumnezeu. Aici, văd mai ales oameni care numai cu numele sînt creştini. **Ei**

caută plăcerile, afacerile, luxul, desfătările. Ei se preocupă necontenit numai de bani, de plăceri si de afaceri.

Altădată gîndeam că sînt nenorocit că m-am născut într-o ţară care nu este creştină şi credeam că trebuie să fie foarte fericiţi cei din ţările creştine. Dar după ce am vizitat aceste ţări, mi-am schimbat părerea. Locuitorii ţărilor creştine îşi închipuie că au aflat totul şi nu mai au nimic de căutat. Cei mai mulţi sînt mai bucuroşi să meargă la petreceri decît la biserică. Foarte mulţi sînt atraşi de distracţii mărunte în loc să caute să se preocupe de lucruri spirituale. Am rămas profund dezamăgit vizitînd unele ţări creştine şi văzînd că totuşi nu găsesc creştini adevăraţi, ci numai cu numele. A trebuit să constat că acestea nu sînt ţări creştine, ci numai există unii oameni singuratici care sînt cu adevărat creştini, iar aceştia trăiesc departe de forfota bisericilor. Se împlinesc şi aici cuvintele Scripturii: "Între ai Săi a venit, dar ai Săi nu L-au primit". Mulţi dintre cei care îşi spun creştini nu-şi deschid cu adevărat inima către Isus, ci îl alungă din sufletul lor datorită lipsei de credinţă, superficialităţii şi ignoranţei. El ar putea să le spună: "Eu am un loc în bisericile voastre, dar nu mi-aţi făcut loc în inimile voastre. Aveţi un cult pentru mine, dar Eu vreau să Mă înţelegeţi cu adevărat, să vă deschideţi inimile faţă de credinţă şi trăiţi cu Mine în suflet pentru Dumnezeu".

Vorbind într-o predică despre pacea lumii, SUNDAR SINGH a spus: "Dumnezeu este pacea cea adevărată, pentru că El este împăratul păcii. Oamenii au încercat să aducă pacea în această lume şi să pună capăt războaielor. Liga Naţiunilor a făcut şi face mari eforturi pentru pace, dar nu poate să facă nimic atîta vreme cît nu este o Ligă a inimilor - iar această Ligă nu este posibilă cît timp inimile nu sînt închinate Aceluia care este Stăpînul lor, Dumnezeu cel veşnic".

Apoi, SUNDAR s-a retras în India pentru a se odihni, însă chemarea pentru Tibet nu l-a părăsit. În 1929, el a plecat pentru ultima oară spre Tibet. Odată cu plecarea sa, a dispărut orice informaţie despre el. SUNDAR SINGH nu s-a mai întors niciodată. Prietenii lui, şi chiar guvernul Indiei, au întreprins cercetări pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu el, însă toate cercetările au fost zadarnice. Nu s-a descoperit absolut nimic, în 1933, o scurtă notiţă în presă anunţa că neexistând nici o ştire despre SUNDAR SINGH, de la plecarea sa spre Tibet în 1929, guvernul Indiei îl consideră mort.

Rămîne însă vie deschiderea spre credinţa în Dumnezeu, pe care SUNDAR SINGH a creat-o în inimile tuturor celor care i-au ascultat învăţăturile. Despre Sundar Singh nu se poate spune că a murit. El s-a retras însă ca şi ceilalţi sfinţi, într-o zonă de înaltă puritate, după ce a lăsat lumii mesajul său spiritual plin de iubire.

SUNDAR SINGH a vizitat ROMÂNIA şi a prezis că focarul spiritual al planetei va fi în viitor în aceste locuri.

Lucrarea de faţă cuprinde unele din revelaţiile avute de SUNDAR SINGH şi care de-a lungul timpului le-a făcut cunoscute oamenilor.

CAPITOLUL II. - MISIUNEA SPIRITUALĂ

ÎNCEPUTUL

"Eu nu îi înţelegeam deloc pe creştini. Aruncam cu pietre după misionarii creştini care veneau în ţara noastră să-l predice pe Cristos. Eram orb şi nu puteam să văd mărirea Domnului. Îmi amintesc ziua de 16 Decembrie 1904 când

am stropit Biblia cu petrol şi am aruncat-o în foc să ardă. Credeam ca îmi fac datoria, ascultând numai de religia noastră hindusă, dar acest lucru nu mi-a adus nici o linişte sufletească. Pe urmă, am fost aşa de mâhnit şi de tulburat încât m-am hotărât să mă omor. Totuşi, înainte de a mă sinucide, am vrut să-l mai rog o dată pe Dumnezeu **să-mi arate calea mântuirii**. Mă gândeam: «Dacă nimic nu mi se va arăta nici de această dată, dacă nici de data aceasta nu voi înţelege nimic, mă voi sinucide».

După o oră şi jumătate de rugăciune intensă şi profund sinceră, deodată, am văzut o lumină strălucitoare în camera mea. Foarte mirat, crezând că este foc, deschid uşa şi mă uit, dar nu era nici un foc. Am închis uşa şi am început din nou să mă rog. Atunci, ca într-o lumină strălucitoare, am văzut faţa glorioasă a lui Isus CRISTOS. Nu ştiam cine este, dar El mi-a spus: «***Până când mă vei mai prigoni tu ? Eu am murit pentru ca tu să poţi să te apropii de Dumnezeu; pentru tine am suferit şi mi-am dat viaţa***».

Am rămas încremenit. Credeam că Cristos este mort şi iată-L înaintea mea. Am auzit vocea Sa şi am simţit cum mi-a pătruns în tot sufletul cu o lumină cerească... M-am rugat Lui să mă ierte pentru ignoranţa mea, care mă făcuse, înainte cu trei zile, să ard Biblia. Am strigat: «Domnul şi Mântuitorul meu, iartă-mă căci am fost orb sufleteşte». Mi s-a dat apoi această încredinţare: «Într-adevăr tu ai fost orb sufleteşte, dar acum Eu ţi-am deschis ochii inimii. Aşadar, mergi şi vorbeşte despre Mine»...

De atunci, I-am închinat Lui toată viaţa mea. De atunci, am găsit pacea şi bucuria cea vie.

Era noapte încă şi tatăl meu dormea. Am alergat plin de bucurie la el şi trezindu-l i-am spus: «Tată, sânt creştin!». El nu a vrut să creadă. «Ce, ţi-ai pierdut capul ? Du-te şi te culcă! Alaltăieri tu ai ars Biblia şi acum eşti creştin!. Cum se poate una ca asta ?» Eu i-am răspuns: «Este adevărat, eu ştiam doar de Isus cel din carte, fără să-L fi simţit vreodată în sufletul meu. Dar acum îl cunosc pe El, pe Isus cel veşnic viu, pentru că am avut revelaţia măreţiei Lui, a iubirii Lui şi ştiu că El este în deplină uniune cu Dumnezeu. L-am urât mult timp crezând că nu este decât un om care a trăit acum 2000 de ani şi care s-a înconjurat pe nedrept cu o aură de legendă. Astăzi însă L-am văzut pe Isus viu şi vreau să-I slujesc Lui».

Tatăl meu spuse iar: «Dar tu ai vrut ieri să te sinucizi ?»... «Da, da, tată dragă, eu m-am şi sinucis. SUNDAR SINGH cel de ieri nu mai este... el este mort... el a murit... eu sânt un SUNDAR nou... un om nou...»

Tatăl meu socotea ca o mare ruşine pentru familie trecerea mea la credinţa creştină. Mi-am luat hainele şi, gonit din casa părintească, într-o noapte friguroasă, am stat sub un arbore până dimineaţa. Nu cunoşteam suferinţa căci fusesem crescut în lux şi bogăţie. Găseam starea aceasta a mea dureroasă şi chiar mi-au venit gânduri rele: «Ieri eram în casa părintească, liniştit, având totul din plin **şi acum sufăr aici"**. Am început însă, plin de credinţă în Isus să mă rog şi am simţit deodată o minunată pace, bucurie şi putere. Atunci am înţeles că în mijlocul luxului şi îndestulării din casa părintească nu eram liniştit, datorită singurătăţii sufleteşti, iar acum, sub un arbore, în noaptea friguroasă, sunt cuprins de o linişte minunată, întreaga mea fiinţă fiind plină de iubirea pe care Isus o trezise în mine, pentru Dumnezeu. Era prima mea noapte petrecută în rugăciune cu Mântuitorul."

PRIMA ÎNTÂLNIRE

Era întuneric beznă. Ieşisem singur să mă rog în pădure. Mă aşezasem pe

o stâncă şi începusem să-i spun lui Dumnezeu păsurile inimii mele, cerându-i ajutorul. După câteva clipe, am văzut apropiindu-se de mine un om sărac. Am bănuit că era flămând si îngheţat de frig şi venea să-mi ceară vreun ajutor. M-am ridicat şi i-am spus că si eu eram un biet cerşetor fără nici o avere decât velniţa cu care mă acopeream... I-ar fi mai de folos dacă s-ar duce în oraş să cerşească pe la porţile oamenilor avuţi.

Abia am rostit aceste cuvinte, şi iată El se prefăcu într-o lumină ca de fulger şi pieri lăsând după El o binecuvântare asemenea picăturilor de ploaie ce cad pe un pământ uscat de secetă.

Vai! Era scumpul meu Mântuitor, care venise la mine, nu ca să capete ceva de la mine, ci ca să-mi dea El mie, sărmanului şi nefericitului şi să mă îmbogăţească sufleteşte.

Gîndindu-mă la nebunia şi superficialitatea inimii mele, am plâns cu amărăciune.

A DOUA ÎNTÎLNIRE

Într-o zi, încheindu-mi lucrul, m-am dus în pădure să mă rog. M-am aşezat pe aceeaşi stâncă şi mă gândeam la rugăciunea pe care urma să o fac. Când, iată, **mi se arată un om, înfăţişarea lui dovedea că era un om de neam mare şi părea plin de evlavie, dar în priviri avea un fel de viclenie, iar în grai ceva necurat.** El îmi spuse următoarele: "Învăţătorule, iartă-mă că-ţi tulbur singurătatea şi rugăciunile tale, dar sânt dator să caut binele altora; am venit la tine pentru că m-a mişcat adânc viaţa ta aşa de curată şi plină de renunţări. Dar cu toate acestea, tu nu eşti cinstit cum se cuvine. Ţi-ai închinat inima şi sufletul tău binelui oamenilor şi lumea nu ştie să te preţuiască.

Întoarcerea ta la creştinism a avut un mare răsunet, dar nimic mai mult; unii chiar te privesc cu neîncredere. Nu ar fi mult mai bine pentru tine să ajungi conducătorul celor de un neam cu tine? Poporul nostru din Tibet este în căutarea unui conducător. Dacă ai primi sfatul meu, în curând vom vedea zeci de mii de hinduşi şi de musulmani devenind ucenicii şi închinătorii tăi !"

Ascultând aceste cuvinte, am simţit venindu-mi pe buze în chip firesc, cuvintele Domnului: "Pieri Satano!" Ştiam eu că tu eşti un lup prefăcut în oaie. Tu doreşti să părăsesc calea cea adevărată a înălţării, să las crucea şi viaţa veşnică, pentru ca să apuc pe calea cea largă ce duce la moarte. Domnul este răsplata mea, El şi-a dat viaţa pentru mine! Şi **eu sânt dator să mă jertfesc cu tot ce am pentru El, căci El este totul pentru mine.** Pleacă, căci eu nu am nimic de împărţit cu tine!"

Auzind acestea, el s-a speriat si a pierit ca o nălucă bolborosind vorbe neînţelese.

După ce am respins această ispită, eram atât de tulburat încât m-au podidit lacrimile şi am început să mă rog astfel: "O! Doamne Dumnezeule, Tu Cel ce eşti totul şi pretutindeni, Tu Cel ce eşti Viaţa vieţii mele, Duhul duhului meu, ai milă de mine şi umple-mă cu Duhul Tău cel sfânt şi cu Iubirea Ta, să nu mai încapă nimic altceva în inima mea, în afară de Tine. Nu doresc nici o binecuvântare, ci pe Tine însuţi, pe Tine cel ce eşti izvorul vieţii şi binecuvântării. Nu vreau nici lumea, nici deşertăciunile, nici slava ei, nu vreau nici chiar cerul, dar Te vreau pe Tine; **căci unde eşti Tu, acolo e şi cerul**! în Tine mi-am aflat pacea şi fericirea inimii mele. Pentru Tine este creată inima mea, nu pentru alte făpturi. De aceea inima mea nu-şi poate afla nicăieri odihna, decât în Tine, Tată, cel ce ai sădit în mine această sete de pace şi Dumnezeire. Smulge din inima mea tot ceea ce este potrivnic voinţei Tale, sălăşluieşte Tu în

adâncul ei şi călăuzeşte-o Tu însuţi! Amin!"

Cînd m-am ridicat, ce-am văzut ? **O fiinţă înfiripată din raze de lumină, de o negrăită frumuseţe, care stătea în faţa mea.** Deşi nu rostea nici un cuvânt şi deşi nu eram în stare să o privesc bine din cauza lacrimilor care îmi umpluseră ochii, un val de iubire se desprindea din Ea şi o lumină divină îmi umplea sufletul. L-am recunoscut îndată pe Domnul meu cel scump; m-am sculat de pe stâncă şi am căzut la picioarele Lui. **El avea în mână cheia inimii mele**; îi descuie uşa şi mi-o umplu de iubirea Lui.

Nu mai vedeam nimic, nici în mine, nici în jurul meu. Numai pe El îl vedeam. Vădit lucru, **inima omului este templul şi tronul lui Dumnezeu.** Când Dumnezeu îşi alege o inimă omenească şi pătrunde în ea, cerul şi împărăţia lui Dumnezeu încep să trăiască în inima acelui om.

În câteva clipe, întreaga mea fiinţă a fost plină de Dumnezeu şi El îmi descoperi lucruri atât de minunate, încât cărţi întregi de aş scrie, tot nu le-aş putea povesti pe toate. **Numai graiul cerului poate rosti lucrurile cereşti. Graiul pământean nu este în stare să cuprindă în cuvinte asemenea minuni.** Cu toate acestea, eu mă voi strădui să scriu câte ceva din cele ce Domnul însuşi mi-a împărtăşit în aceste întâlniri.

CAPITOLUL III. - REVELAŢIILE LUI ISUS CRISTOS

DESPRE CUM SE ARATĂ DUMNEZEU OAMENILOR

"Fericirea adevărată nu este determinată de ceea ce vedem cu ochii noştri fizici. Fericirea se naşte din ceea ce noi vedem cu sufletul şi cu inima noastră. Mii de oameni M-au văzut în Palestina, dar mulţi dintre ei nu au fost totuşi mai fericiţi decât cei care nu M-au văzut; mulţi M-au văzut dar nu s-au mântuit, fiind spiritual orbi.

Dumnezeu cel nemuritor şi **duhurile cerului** nu pot fi văzute de ochii de lut ai făpturii. Cum veţi putea vedea voi, de pildă, pe Cel ce-a zidit sufletul vostru, când voi nu vă puteţi vedea propriul vostru suflet ?

Numai când vi se vor deschide **ochii sufletului vostru**, veţi putea vedea pe Cel ce este Duh. **Acum într-adevăr tu Mă vezi, dar Mă vezi cu ochii sufletului, nu cu cei ai trupului.** Dacă atâtea mii de oameni M-au văzut în Palestina, crezi tu oare că această vedere le-a deschis tuturor ochii sufletului?... sau că prin aceasta Eu M-am făcut un om muritor? Eu M-am întrupat în această lume ca să răscumpăr păcatele lumii; şi când s-a sfârşit această lucrare de mântuire a oamenilor, ceea ce era pieritor în Mine s-a prefăcut în Viaţă Veşnică. De aceea, după învierea Mea, **numai aceia Mă puteau vedea, care aveau trezită vederea spirituală**.

În lumea aceasta sînt oameni care ştiu multe lucruri despre Mine, dar care nu Mă cunosc, adică oameni care nu au nici un fel de trăire mistică, şi nu Mă simt în sufletul lor. Ei nu au o credinţă adevărată în Mine **şi nu Mă recunosc ca Domn si Mîntuitor**. Ei sînt orbi din naştere, în zadar îi spui unui orb cît sînt de frumoase culorile. El nu e în stare să-şi dea seama de frumuseţea lor. El va putea să-şi dea seama de frumuseţea lor numai după ce i se vor deschide ochii.

Aşa sînt şi cei orbi spiritual. Numai cînd un om va avea trezită vederea

spirituală, va putea să Mă cunoască si să înţeleagă că Eu sînt Dumnezeu cel întrupat. Cultura nu ajută la nimic aici, dacă nu există si trăirea interioară a credinţei şi iubirii de Dumnezeu.

Sînt mulţi credincioşi care simt prezenţa Mea în inimile lor şi ei dobîndesc astfel viaţa şi pacea lăuntrică. Ei nu pot să Mă vadă direct, dar simt prezenţa Mea în fiinţa şi viaţa lor şi acest simţămînt le dă putere şi fericire.

A fost odată o femeie ce s-a ascuns în grădină, între copacii stufoşi şi copilul ei o căuta plîngînd. El străbătu toată grădina fără să o găsească. O slugă îl încuraja pe copil să nu plîngă, îmbiindu-l să-şi ia fructe dulci şi să culeagă flori frumoase. Voia prin aceasta să-i facă să uite de mama sa şi să nu o mai caute. Însă copilul striga înainte: "Nu, nu! eu vreau să o găsesc pe mama. Vederea ei îmi este mai dulce decît toate fructele şi iubirea ei mai plăcută decît mireasma tuturor florilor. Eu vreau să o găsesc pe mama." Mama, ascultînd toate acestea din ascunzătoarea ei, a ieşit îndată, a luat copilul în braţe, l-a sărutat şi atunci grădina a devenit pentru acel copil un adevărat rai. Tot aşa, nici copiii Mei nu se pot lăsa înşelaţi de nici una din plăcerile sau fructele cu care îi îmbie grădina lumii; ei trebuie să Mă găsească pe Mine. Căci Eu sînt lumina lumii.

Buretele este în apă şi apa este în burete. Acestea sînt două lucruri deosebite. Tot aşa, copii Mei rămîn în Mine şi Eu în ei. Acesta nu este panteism, căci împărăţia lui Dumnezeu se poate găsi în inima oricui trăieşte în lume. După cum apa este în burete, tot aşa Eu sînt pretutindeni, în fiecare fiinţă, în fiecare lucru, dar Eu nu sînt lucrurile acestei lumi.

Spălaţi o bucată de cărbune de lemn - el nu-şi va pierde culoarea neagră, dar daţi-i foc şi negreala va pieri. **Tot aşa sfîntul botez spală pe cei răi de negreala păcatului, purificîndu-i.** După cum focul este în cărbune şi cărbunele în foc, tot aşa Eu sălăşluiesc în fii Mei şi ei în Mine şi, prin ei, Eu Mă arăt tuturor.

Eu cunosc starea sufletească a oamenilor şi Mă arăt fiecăruia în măsura în care el are nevoie de aceasta. Pentru ca să călăuzesc pe oameni spre viaţa ce adevărată, Eu nu puteam folosi alt mijloc mai bun decît să Mă fac om ca ei. În felul acesta, oamenii au putut să înţeleagă că Tatăl Ceresc nu este o fiinţă ciudată şi înspăimîntătoare, ci că El este Iubire; El este ca şi ei, căci ei au fost croiţi după chipul şi asemănarea Lui.

E o dorinţă firească pentru un om să se închine şi să iubească pe Acela în care crede. **Dar pe Tatăl e cu neputinţă să-L vadă, deoarece El întrece orice înţelegere omenească şi cel ce doreşte să cunoască infinitul, trebuie să fie el însuşi infinit. Omul obişnuit este însă mărginit, limitat şi neîncrezător; de aceea el nu îl poate vedea pe Dumnezeu.**

Dumnezeu s-a întrupat în Mine pentru ca fii săi, fiinţele încă limitate şi îngerii toţi, să-L poată afla în slava Sa cea cerească şi să trăiască astfel o mare fericire.

Eu sînt chipul lui Dumnezeu Cel nevăzut, împlinirea Dumnezeirii în trup. Cel ce Mă cunoaşte pe Mine îl cunoaşte pe Tatăl.

Tatăl, Eu şi Sfîntul Duh sîntem una. Noi sîntem ca şi Soarele, în Soare se află şi căldura şi lumina, deşi lumina nu este căldură şi căldura nu este lumină. Ele coexistă în acelaşi loc, izvorăsc din acelaşi loc, dar faţă de oameni au totuşi înfăţişări diferite.

Sfîntul Duh şi cu Mine venim de la Tatăl şi dăm lumină şi căldură lumii. Asemenea focului, botezul Sfîntului Duh arde orice fel de păcat din inima oamenilor, pregătindu-i pentru viaţa divină, prin curăţire şi sfinţire. Eu, Cel ce sînt lumina cea adevărată, îi pot salva pe cei care sînt în prăpastia întunericului şi-i călăuzesc către viaţa spirituală cea adevărată, dîndu-le fericirea veşnică a

cunoaşterii Divinului.

După cum lumina si căldura nu sînt despărţite de Soare, tot aşa şi noi, Tatăl, Eu şi Duhul Sfînt sîntem una.

Dumnezeu este Iubire. În orice fiinţă, dar cel mai profund în om, Dumnezeu a sădit sămînţa iubirii. Aşadar, să dăruim lui Dumnezeu. Omul trebuie să-L iubească pe Cel ce i-a creat inima, sufletul şi mintea; omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima sa, din tot sufletul său şi din tot cugetul său şi nu numai pe Dumnezeu, ci tot ceea ce El a creat. Iubind pe Dumnezeu, omul va iubi şi toată creaţia Lui.

Dacă omul nu iubeşte pe Cel ce a sădit în el puterea de a iubi, el se abate de la menirea adevărată a iubirii şi atunci, aceasta se preface în egoism. Orice om care este egoist este în egală manieră un sinucigaş.

Am mai spus: "Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Într-un înţeles mai larg, omenirea întreagă este aproapele nostru.

E uşor să fii bun cu un străin, chiar dacă el îţi este vrăjmaş, cînd nu trăieşti cu el decît două-trei zile. Dar a ajunge să înţelegi şi să iubeşti ca pe tine însuţi un om care trăieşte zilnic cu tine şi-ţi pricinuieşte mereu necazuri şi supărări, este într-adevăr un lucru dificil. **În ziua în care veţi fi cîştigat această mare biruinţă, vă va fi uşor să iubiţi orice om ca pe voi înşivă.**

Cînd un om iubeşte pe Dumnezeu din toată inima sa, din tot cugetul său şi cu toată puterea lui, şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, în inima lui nu va mai putea exista nici un fel de îndoială. Împărăţia Iui Dumnezeu se va statornici înăuntrul său şi această împărăţie este veşnică. Curăţit prin văpaia iubirii, acest om se transformă după chipul Tatălui care este în ceruri şi care l-a zidit odinioară după propriul său chip spiritual.

Sufletul din trupul omenesc este asemenea unui pui ascuns în coaja unui ou. Dacă, printr-un mijloc oarecare, puiul dinăuntru ar afla că dincolo de coaja lui se întinde o lume nesfîrşită, cu flori de tot felul, cu ape şi coline fermecătoare, dacă i s-ar spune că toate acele lucruri sînt frumoase şi că în această lume trăiesc şi părinţii lui şi că odată va locui şi el acolo, dacă i s-ar spune că va scăpa şi el odată din închisoarea oului şi va vedea toate aceste lucruri, el nu ar înţelege nimic şi nu ar crede ceea ce i s-ar povesti. Dacă i-aţi spune că într-o zi el va vedea cu ochii lui micuţi toată lumea aceasta şi că va colinda în zbor cu plăpîndele lui aripi tot văzduhul acestei lumi, el nu va crede, şi nici o dovadă nu l-ar putea convinge.

Tot aşa, mulţi oameni nu cred în lumile subtile invizibile şi în Dumnezeu, pentru că ei nu văd dincolo de învelişul de materie al corpului fizic. Imaginaţia lor, ca şi aripile plăpînde ale puiului, nu se poate avînta dincolo de graniţele judecăţii lor mărginite; ei nici măcar nu-şi pot imagina fericirea eternă pe care Dumnezeu o pregăteşte pentru mult iubiţii săi fii.

Dacă puiul din ou ar zice că nu mai este nimic în afară de coaja sa, mama lui i-ar răspunde: "Ce vorbeşti tu? Afară sînt munţii, florile şi cerul albastru". "Vorbeşti prostii, căci eu nu văd nimic din toate acestea", i-ar răspunde puiul, dar îndată ce şi-ar sparge coaja, el ar putea vedea că cele spuse de mama sa sînt adevărate. La fel, oamenii sînt închişi în propriul trup şi, datorită limitării lor, nu pot vedea Cerul Fericirii veşnice. Dar cînd această coajă a corpului fizic **va fi înlăturată prin forţa iubirii şi a cunoaşterii**, atunci se va ajunge la adevărata fericire.

Omul, făptură mărginită, **are nevoie de credinţă ca să se poată înălţa să cunoască Misterul lui Dumnezeu Cel Nemărginit.**

E cu neputinţă minţii limitate a omului să pătrundă în adîncimile tainelor lui Dumnezeu, atîta timp **cît acesta nu depune efortul de a-L cunoaşte pe**

Cel care l-a creat.

Aici, pe pămînt, viaţa e supusă suferinţelor, nimicirii şi morţii, dar cînd ea se luminează prin credinţa în Dumnezeu Cel Nemuritor, izvorul vieţii veşnice, această viaţă ajunge ea însăşi veşnică.

Eu sînt Alfa şi Omega, începutul şi sfîrşitul, zice Domnul, Cel ce este şi Cel ce era şi Cel ce vine, Atotştiutorul.

DESPRE PĂCAT

Păcatul este numele cu care a fost numită **orice faptă pe care o săvârşeşte un om nesocotind voinţa lui Dumnezeu** şi urmând numai propria sa voinţă, fără a deosebi binele şi adevărul de ceea ce este rău şi nedrept, urmărind totdeauna să-şi satisfacă pasiunile egoiste şi acţionând numai după bunul său plac.

Păcatul nu are o existenţă a lui proprie şi nu putem spune că el a fost creat de cineva; el este mai degrabă o stare. Dumnezeu, Creatorul lumii, nu a putut să dea naştere nici unui lucru rău, căci ar fi fost împotriva firii sale.

Păcatul este numai o stare în care se complace omul ignorant. **Lumina există, dar întunericul nu există; întunericul este numai absenţa luminii. Tot aşa, răul şi păcatul nu au nici un fel de viaţă a lor, căci ele sînt numai absenţa binelui, lipsa de adevăr, sau negarea acestora.** Această stare de păcat este foarte primejdioasă, deorece din pricina întunecimii şi ignoranţei în care ea te cufundă, multe suflete se abat de la calea cea dreaptă.

DESPRE MÎNTUIRE

Iertarea păcatului nu înseamnă mântuirea deplină. Mântuirea deplină înseamnă deplina izbăvire de păcat. **Cel ce a dobândit iertarea unor păcate, poate totuşi să sufere datorită altor păcate ale lui.** Un om bolnav de multă vreme şi-a pierdut minţile şi, într-o zi, s-a năpustit asupra unui prieten şi l-a ucis. Osândit la spânzurătoare, el a fost iertat la cererea familiei sale, care a dovedit judecătorului că nebunia fusese pricina omorului. El a fost iertat, dar înainte de a i se vesti iertarea, el a murit de teribila boală de car el suferea. Ce folos a avut el de pe urma iertării dobândite ? **Singura lui mântuire ar fi fost vindecarea completă a bolii de care suferea.** Numai atunci el s-ar fi putut bucura deplin de iertarea primită.

DESPRE RUGĂCIUNE

Când soarele îşi revarsă potopul lui de foc asupra apei sărate a oceanului, aburii mării se ridică de la faţa apei şi se prefac în nori. Apa sărată s-a prefăcut în apă dulce, care cade acum în ploi binefăcătoare, udând ogoarele pământului. **Sarea şi toate celelalte impurităţi ale apei au rămas în mare, ele nu s-au înălţat în văzduh.** Tot aşa, **gândurile şi dorinţele** omului care se roagă se înalţă la cer, unde razele Soarelui dreptăţii le curăţă de orice urmă de păcat. Rugăciunea adevărată e atunci ca un nor ce revarsă din cer pe pământ o ploaie de binecuvântări, înnoind viaţa omului.

Pentru o barcă e lucru firesc să plutească pe apă, dar ea e în mare primejdie şi se scufundă dacă apa pătrunde în ea. Tot aşa, pentru om, **e foarte firesc ca el să trăiască în lume, dar dacă pasiunile şi dorinţele pun stăpânire pe inima lui, atunci el e pierdut.**

De aceea a făcut Dumnezeu lumea, pentru ca omul să se folosească inteligent de ea în evoluţia sa spirituală şi nu să ajungă să se piardă din cauza ei.

Cei ce nu se roagă, uitând că **rugăciunea adevărată este respiraţia sufletului**, mor înecaţi în apele lumii.

Când viaţa sufletească suferă din cauza lipsei rugăciunii, bunurile acestei lumi, lăsate de Dumnezeu spre folosul omului, se prefac într-un izvor de suferinţă şi moarte pentru acesta.

Trăiţi în lume, dar să nu fiţi robiţi lumii. Atunci lumea nu vă va face nici un rău, ci vă va fi prielnică dezvoltării vieţii voastre spirituale, dacă, voi vă veţi îndrepta inima către Divin. În multe locuri mocirloase, vedem înflorind flori a căror mireasmă face să piară orice miros urât. Vedem şi plante care se întorc permanent spre Soare ca să-şi ia puterea de creştere şi înflorire din căldura şi lumina lui. Pământul, în loc să le vatăme, le hrăneşte şi le ajută să crească.

Omul care se roagă, întorcându-şi sufletul lui spre Mine, primeşte căldura şi lumina Mea.

Un cocostârc bătrân stă gânditor pe malul unei bălţi. Privindu-l, neam putea închipui că el se gândeşte la bunătatea apei care potoleşte setea şi curăţă murdăria... Privindu-l, l-am putea asemăna cu un om, cu un filosof **care gândeşte** la puterea şi slava lui Dumnezeu... Privindu-l, neam putea închipui că el se roagă în felul lui. Dar, vai, **gândurile lui sunt altele**. El se gândeşte la... broaşte. El stă la pândă aşteptând să se ivească o broască şi să o înhaţe.

Sunt mulţi oameni care se roagă asemeni acestui cocostârc. Pe ţărmul oceanului vieţii, ei stau ca şi cocostârcul, în poziţia de rugăciune. Dar, vai, **gândurile lor în timpul rugăciunii nu se îndreaptă spre puterea şi iubirea lui Dumnezeu... nu se îndreaptă spre darurile Duhului Sfânt...** spre darurile mântuirii sufleteşti. Ei **se gândesc la dobândirea de bunuri materiale, la plăceri, bani etc.** Prin rugăciune, cei mai mulţi oameni cerşesc mai ales bunuri trecătoare, efemere. Ei îşi întorc inima de la izvorul adevăratei mulţumiri şi o îndreaptă spre obţinerea lucrurilor peritoare, cu care odată vor trece şi ei.

Omul cu mâna uscată, care a venit într-o zi la Mine să-l vindec, s-a supus fără îndoială poruncii Mele de a-şi întinde mâna şi mâna lui s-a făcut sănătoasă ca şi cealaltă. Gândiţi-vă că, în loc să aibă credinţă şi să se supună poruncii Mele, el ar fi început să discute porunca Mea, zicând: "Cum să-mi întind mâna ? Dacă n-ar fi fost bolnavă nu aş mai fi alergat la tine! Vindecă-mi-o mai întâi şi pe urmă am să o întind! Această atitudine din partea bolnavului ar fi putut părea foarte întemeiată celor din jurul lui, dar dacă ar fi zis aşa, mâna lui cea uscată nu s-ar fi vindecat.

Tot aşa şi cel ce se roagă, **trebuie să fie gata să se supună, întinzând spre Mine mâinile lui**, oricât de slabe şi de uscate ar fi ele. În acest fel, Eu îi voi putea fi de ajutor, dăruindu-i viaţă şi binecuvântare.

DESPRE CE ÎNSEAMNĂ A SLUJI DOMNULUI

Dumnezeu este Iubire. El lucrează fără odihnă, pentru făpturile Sale. El doreşte ca făpturile Sale şi îndeosebi omul, pe care l-a creat după propriul chip, să nu se lase copleşit de lene şi inerţie.

Marea virtute **a slujirii** constă în aceea că omul, **punându-se în slujba fraţilor săi, se ajută, de fapt, chiar pe sine.**

Într-o zi, în Tibet, un om era în primejdie de moarte din pricina gerului cumplit. Dar iată, pe marginea drumului, el zări un alt om îngheţat şi el de frig,

gata să-şi dea sufletul; el îl luă pe umeri şi amândoi au scăpat cu viaţă. Efortul pe care îl făcu drumeţul să ia în spate pe aproapele său îi încălzi pe amândoi şi le reînsufleţi puterile, lată, cum, mântuind pe alţii, te mântuieşti pe tine însuţi. Iată adevăratul înţeles al slujirii.

Dumnezeu are întotdeauna grijă de om dacă omul are, şi el, grijă de sine şi de semenii săi. **Dumnezeu nu vine în ajutorul oamenilor decât dacă şi ei îşi pun în slujba Lui şi a semenilor lor toate puterile şi energia de care dispun.**

De pildă, ridicarea pietrei care acoperea mormântul lui Lazăr era o treabă omenească; Dumnezeu nu avea nevoie să-şi arate puterea Lui, ridicând lespedea de piatră de pe mormânt. Lucrul acesta rămase în seama oamenilor ce erau de faţă şi după ce oamenii îşi făcură slujba lor ridicând piatra, Dumnezeu - adică Eu însumi - am făcut ceea ce oamenilor le era cu neputinţă. **Am dat viaţă unui mort.** Dar oamenii nu-şi făcuseră toată slujba lor. Mâinile şi picioarele lui Lazăr erau legate încă cu fâşii de cânepă. Oamenii au trebuit acum să-l dezlege pentru ca cel înviat să poată merge. **Iată, aceasta este slujba pe care sunt chemaţi să o facă ucenicii Mei: ei trebuie să ridice pietrele şi să înlăture piedicile şi greutăţile care închid mormântul celor care, deşi vii, sunt totuşi morţi spiritual datorită ignoranţei lor. După ce îşi vor fi făcut ei slujba lor**, Eu mi-o voi face pe a Mea: voi da morţilor viaţă, trezindu-i către adevărata cunoaştere.

DESPRE SUFERINŢĂ

Dacă vă batjocoreşte lumea, nu vă tulburaţi şi nu vă miraţi; viaţa de aici nu e de odihnă, ci de luptă. **Ar fi rău dacă lumea v-ar vorbi de bine**. Asta ar însemna că trăiţi în deprinderile şi obiceiurile ei.

Ce poate avea de împărţit lumina cu întunericul? Lauda fiilor acestei lumi poate fi o primejdie pentru voi. **Prin această laudă, creşterea vieţii voastre spirituale poate fi zădărnicită şi dorinţa voastră de înălţare micşorată.**

Ceea ce aparţine lumii este trecător şi fără temei. A te încrede în fii acestei lumi înseamnă a zidi castele pe nestatornicia nisipului, mânat de vânturi în toate părţile.

Cu ce alai nu m-au întâmpinat pe Mine în Ierusalim !... Iar după trei zile, când au simţit că Eu sunt împotriva vieţii lor întinate, au uitat că au strigat "Osana!" şi au început să strige "Răstigniţi-l!"

Dacă se ridică împotriva voastră chiar cei ce sunt fraţi de credinţă cu voi, pentru că nu vă înţeleg şi vă pricinuiesc astfel mâhnire, să le fiţi recunoscători.

Amintiţi-vă că Dumnezeu**, cu toate duhurile lui cereşti, cu îngerii şi sfinţii, este alături de voi şi vă ajută să vă împliniţi misiunea voastră în duhul dreptăţii şi credinţei**, **fiind permanent inspiraţi de Sfântul Duh.**

Ca să mântuiesc lumea, **Eu a trebuit să mă leapăd de toate şi să fiu părăsit de toţi - înainte de a câştiga biruinţa deplină.** Vă miraţi că vă părăseşte lumea ? Nu a părăsit ea pe însuşi prea bunul Dumnezeu?

DESPRE RAI ŞI IAD

În lumea spirituală, raiul şi iadul sunt două stări deosebite. Aceste stări îşi au originea în inima omului.

Omul, neputându-şi cunoaşte în profunzime sufletul, nu poate înţelege nici aceste stări sufleteşti. El nu poate decât să observe prezenţa lor înăuntrul lui,

aşa precum simţim îndată suferinţa creată de o lovitură puternică sau gustul plăcut al unor alimente. Uneori, se întâmplă ca după o bucată de timp să se amplifice efectul pricinuit de lovitură, aducând cu sine o suferinţă mai mare. Tot astfel mâncarea, numai după ce a fost digerată, ne oferă puteri noi.

În acelaşi mod, suferinţa şi ruşinea care urmează păcatului, precum şi bucuria pe care ne-o dă o viaţă de credinţă nu sunt îndată simţite, decât într-o mică măsură. Pedeapsa şi răsplata deplină vin, în general, mai târziu.

Sunt mulţi oamenii care, cu toată aprinsa lor dorinţă după o viaţă cerească, nu o dobândesc niciodată, din cauza ignoranţei şi inerţiei lor.

Un biet cerşetor a stat 21 de ani deasupra unei ascunzători, pe care nici el, nici nimeni altul nu o ştia şi în care se afla comoara unui rege. El dorea şi nădăjduia să ajungă într-o zi om bogat şi cerşea bănuţi trecătorilor. Dar el muri sărac şi fără să fi ştiut că el cerşise o viaţă întreagă stând pe o comoară nepreţuită.”

CAPITOLUL IV. - VIZIUNI DIN LUMEA SPIRITELOR

VIAŢA

După părerea mea, **există o singură sursă a vieţii** - Viaţa Infinită, Divină şi Atotputernică, a cărei putere creatoare a dat viaţă tuturor fiinţelor vii. Toate făpturile trăiesc în Divin şi vor rămâne în Divin pentru totdeauna. O spun din nou: **Această viaţă a creat nenumărate alte vieţi, diferite ca nivel.** Privind la diferitele nivele de viaţă, observăm că omul este pe unul dintre acestea, creat după chipul lui Dumnezeu, **pentru a rămâne fericit întotdeauna în prezenţa Sa sfântă, dacă reuşeşte să descopere legătura ce îl uneşte cu Divinitatea.**

MOARTEA

Viaţa se poate transforma, dar nu poate fi distrusă niciodată. **Deşi trecerea de la o formă de existenţă la alta este numită moarte,** aceasta nu înseamnă neapărat că moartea pune capăt vieţii, nici măcar că ar adăuga sau ar scădea ceva din importanţa vieţii. **Ea doar transformă viaţa dintr-o formă de existenţă în altă formă de existenţă. Un lucru care dispare din vederea noastră nu îşi încetează neapărat existenta. El apare într-o altă formă şi într-o altă stare,** care poate fi percepută numai de cel înzestrat cu simţurile necesare, de către înţelepţi sau clarvăzători.

OMUL NU POATE FI DISTRUS NICIODATĂ

În întregul Univers nimic nu a fost distrus vreodată şi nici nu poate fi distrus, pentru că Creatorul, bunul nostru Dumnezeu, nu a creat nimic pentru a fi apoi distrus. Dacă el ar fi dorit să distrugă ceva, **nu ar fi creat niciodată acel lucru sau acea fiinţă, pentru că ar fi fost absurd. Şi dacă nimic din creaţia Lui nu poate fi distrus, atunci cum poate fi distrus omul, care este încununarea Creaţiei şi manifestarea Chipului Creatorului său?** Poate Dumnezeu să distrugă propriul său chip sau poate vreo altă făptură să facă acest lucru? Niciodată.

Dacă omul nu este distrus după moarte, se ridică întrebarea: "Unde va exista oare omul după moarte şi în ce stare?" Voi încerca să dau o explicaţie

scurtă, bazându-mă doar pe propriile mele experienţe vizionare, deşi nu este posibil să descriu toate lucrurile pe care le-am perceput în viziunile altor lumi spirituale şi astrale, din cauză că **limba lumii noastre obişnuite este neadecvată pentru a exprima realităţile spirituale existente acolo,** iar încercarea de a reduce la limbajul curent gloria sublimă a lucrurilor văzute poate duce adeseori la o înţelegere greşită. Voi relata doar câteva situaţii simple şi instructive, care se vor dovedi probabil folositoare pentru toţi, deoarece **la un moment sau altul fiecare va trebui să intre în această lume spirituală**, nevăzută şi este folositor să ştie încă dinainte, într-o anumită măsură, ce se întâmplă acolo şi să se familiarizeze astfel încă dinainte cu realităţile acestei lumi subtile.

CE SE ÎNTÎMPLĂ DUPĂ MOARTE?

Într-o zi pe când mă rugam singur, **m-am văzut deodată înconjurat de o mulţime de fiinţe spirituale. Sau aş putea spune că, îndată ce ochii mei spirituali s-au deschis, m-am găsit în prezenţa multor sfinţi şi îngeri**. La început, am fost oarecum descumpănit când am văzut starea lor strălucitoare şi glorioasă, faţă de nivelul meu spiritual încă scăzut. Eu avusesem deja experienţa păcii dătătoare de fericire oferită de prezenţa lui Dumnezeu în viaţa mea. Dar comuniunea cu aceşti sfinţi mi-a adus o nouă şi minunată bucurie indescriptibilă. Pe când **comunicam telepatic cu aceştia**, am primit de la ei răspunsuri la multe dintre întrebările mele în legătură cu dificultăţile create de probleme care mă nedumereau. Prima mea întrebare a fost despre ceea ce se întâmplă la moarte şi despre starea sufletului după ceea ce numim moarte sau părăsirea trupului fizic. Am spus: "Noi ştim ce se petrece cu noi din copilărie până la bătrâneţe, dar nu ştim nimic din ce se întâmplă la moarte sau dincolo de aşa-zisele porţi ale morţii. Cunoaşterea corectă a acestui lucru este doar în posesia acelora care au atins un grad înalt de clarviziune, a marilor înţelepţi, a marilor yoghini, cât şi a fiinţelor ce se află de cealaltă parte a morţii în lumea spirituală. Puteţi oare să-mi spuneţi unele lucruri despre această stare?"

Unul dintre aceşti sfinţi, al cărui nume nu-l ştiu a răspuns: "**Moartea este ca şi somnul. Nu există durere în această trecere, cu excepţia câtorva boli trupeşti, sau a anumitor suferinţe psihice. Aşa cum un om extenuat este biruit de un somn adânc, tot aşa vine somnul morţii peste om**. Moartea vine atât de brusc pentru mulţi, încât cu mare dificultate unii dintre ei îşi dau seama că au părăsit această lume materială şi că au intrat deja în lumea invizibilă a spiritelor. Adeseori, nedumeriţi de multe lucruri pe care le văd în jurul lor, ei îşi imaginează că vizitează vreo ţară sau vreun oraş din lumea fizică pe care nu le-au văzut înainte. Doar atunci când ei primesc mai multe instrucţiuni şi când îşi dau seama că trupul lor spiritual este diferit de fostul trup, ei acceptă până la urmă faptul că, de fapt, au fost translataţi şi transferaţi din lumea materială în domeniul invizibil al spiritelor".

Un alt sfânt care era prezent a dat imediat după aceea următorul răspuns suplimentar la întrebarea mea: "De obicei, în timpul morţii, trupul îşi pierde capacitatea de simţire, de aceea el nu simte durerea ci, în mod simplu, este copleşit de un fel de somnolenţă. Uneori, **în cazurile de mare slăbiciune sau accidente, spiritul pleacă în timp ce trupul este încă inconştient.** Atunci, spiritele acelora care au trăit fără să se gândească sau să se pregătească pentru intrarea lor în lumea invizibilă, fiind transferate dintr-o dată, fulgerător în lumea spiritelor, sunt extrem de nedumerite şi într-o stare de mare tristeţe din cauza soartei lor. **Aşa că ei rămân adeseori o perioadă destul de mare în nivelele**

mai joase şi întunecoase ale stării intermediare, care se află în lumea astrală inferioară. **Adesea, spiritele acestor sfere mai joase hăituiesc adeseori foarte rău pe oamenii din acea lume.** Însă singurii cărora le pot face rău sunt doar aceia de acelaşi fel cu ele, care din voinţa lor liberă şi-au deschis sufletul şi inima ca să se întreţină cu ele şi astfel, prin frecvenţa lor de vibraţie lăuntrică, au făcut cu putinţă această comuniune. **Aceste spirite rele, unindu-se cu alte spirite rele, ar face un imens rău în lume dacă Dumnezeu nu ar fi numit pretutindeni nenumăraţi îngeri şi energii protectoare pentru apărarea şi protejarea aleşilor săi şi a creaţiei sale.** Aşa că aleşii săi sunt întotdeauna în siguranţă. Spiritele rele pot face rău doar acelora din lume care sunt de aceeaşi natură cu ele şi care vibrează pe aceeaşi lungime de undă cu ele şi pot să o facă doar într-o măsură limitată, în funcţie de răul pe care acele fiinţe chinuite l-au făcut cândva. Niciodată acest rău nu poate să se prelungească mai mult decât ceea ce ele au făcut cândva şi ceea ce li se răsplăteşte acum.

Un alt sfânt care stătea lângă mine a adăugat ca răspuns la întrebarea mea: "Mulţi a căror viaţă nu a fost închinată lui Dumnezeu, când sunt pe punctul de a muri, par să devină inconştienţi, dar ceea ce se întâmplă de fapt este că, atunci când ei **văd feţele foarte hidoase ale spiritelor rele care au venit după ei,** devin muţi şi paralizaţi de o frică cumplită. Pe de altă parte, moartea unui credincios, a unei fiinţe care în decursul vieţii sale s-a deschis faţă de Divin şi a evoluat, este adesea exact opusul acestei situaţii. **El este extrem de fericit, căci el vede îngeri şi spirite sfinte înconjurate de glorie, venind să-i ureze bun venit în noua lume.** De asemenea, celor dragi, care au murit înainte, li se permite să participe lângă patul său de moarte, să-l îmbărbăteze, să-l primească şi să-i conducă sufletul către lumea spirituală unde el are dreptul să intre. Ajungând în lumea spiritelor, el se simte imediat ca la el acasă. Dar nu pentru că prietenii săi sunt în jurul său, ci pentru că atunci când era în lume, el s-a pregătit îndelung pentru această casă, prin încrederea sa deplină în Dumnezeu şi prin comuniunea pe care o realizase cu el adesea".

După aceea, un al patrulea sfânt a spus: "**Conducerea sufletelor oamenilor din lume este grija îngerilor şi a anumitor forţe inteligente, sublime şi atotputernice**. În mod obişnuit, Isus Cristos se descoperă pe Sine fiecăruia, în lumea spirituală, la nivele ale Slavei sale care diferă după starea de dezvoltare spirituală a fiecărui om. Iar în unele cazuri, El însuşi vine la patul de moarte pentru a spune bun-venit credinciosului Său care merită aceasta, ştergându-i lacrimile cu dragoste, şi conducându-l apoi în paradisul pe care îl merită. **După cum un copil care se naşte în lume găseşte totul pregătit pentru nevoile sale, tot aşa, sufletul care intră în lumea spirituală invizibilă găseşte totul aici. Iar dacă are nevoie de ceva, *prin simplă dorinţă el va obţine instantaneu* ceea ce doreşte".**

LUMEA SPIRITELOR

Odată, câţiva sfinţi din lumea invizibilă mi-au spus: "După moarte, sufletul oricărei fiinţe omeneşti, **va intra în lumea spiritelor** şi fiecare, în funcţie de gradul său de evoluţie spirituală, în funcţie de vibraţia sa lăuntrică, de gradul de dezvoltare şi dominanta pe anumite nivele ale fiinţei sale, **va ajunge să locuiască cu spirite asemănătoare cu el, la fel cum spune un proverb că**: «cine se aseamănă, se adună».

Nimeni, în trupul fizic fiind, nu a intrat în lumea spirituală, cu excepţia

unor mari înţelepţi şi realizaţi, şi a unor sfinţi. Totuşi, câtorva li s-a acordat permisiunea ca, în timp ce locuiau încă în lumea fizică, să poată vedea lumea spiritelor şi chiar şi cerul cel mai înalt."

După această conversaţie, aceşti sfinţi m-au condus prin acel loc chiar şi pe mine, şi mi-au arătat multe lucruri şi locuri minunate. Am văzut atunci că din toate părţile, zeci de mii de suflete soseau necontenit în diferitele lumi ale spiritelor, şi toate erau însoţite de **nişte făpturi luminoase sferice**, care erau îngerii şi spiritele bune care le conduceau încă de pe patul morţii. Spiritelor rele nu li se permitea să se apropie de ele, ci stăteau departe şi priveau neputincioase, **deoarece aura acelor fiinţe era o pavăză contra influenţei lor negative.** De asemenea, am observat că spiritele bune nu însoţeau sufletele celor **care într-adevăr fuseseră răi.** În jurul lor erau doar spirite rele, care îi însoţeau încă de pe patul morţii, în timp ce îngerii tot la fel stăteau deoparte şi urmăreau, în anumite situaţii, să împiedice spiritele rele de a da cale liberă pornirilor lor, prin care încercau să le facă rău acestora. Aproape concomitent, **spiritele rele conduceau aceste suflete către întuneric**, pentru că, atunci când erau în trup, au permis ca în mod repetat spiritele rele să le influenţeze către rău şi au acţionat chiar malefic.

Îngerii nu împiedicau niciodată voinţa liberă a vreunui suflet, ci îl lăsau să acţioneze aşa cum el doreşte. **El este întotdeauna liber să aleagă.** De asemenea, am văzut acolo multe suflete, care au sosit mai târziu în lumea spiritelor **şi erau însoţite atât de spirite bune cât şi rele, precum şi de îngeri.** Dar nu după mult timp, tendinţa fundamentală a vieţii lor a început să se arate şi ei s-au separat, cei buni la cei cu caracterul cel bun, cei răi la cei răi şi, până la urmă, distincţia a fost creată. **Când sufletele oamenilor sosesc în lumea spiritelor, cei buni se separă deodată de cei răi.** În lume, ei sunt adeseori împreună, dar nu tot aşa este în lumile subtile. Acolo, niciodată cei buni nu stau cu cei răi şi nici cei răi cu cei buni. **Totuşi cei buni, dacă doresc, pot să viziteze aceste lumi, fără a fi afectaţi de ele, uneori fiind chiar invizibili pentru aceste lumi şi putând să o facă din curiozitate, dar niciodată nu sunt afectaţi de ceea ce se întâmplă acolo.** În schimb, cei care prin natura lor lăuntrică vibrează la unison **cu acele lumi rele, rămân acolo şi sânt întemniţaţi până când faptele lor rele sunt consumate prin trăiri şi suferinţe asemănătoare cu coşmarurile unei fiinţe vii,** şi abia atunci ei sunt în sfârşit capabili să părăsească aceste lumi groaznice. Am văzut de multe ori că, atunci când spiritele celor buni, fii luminii, intră în lumea spiritelor, **înainte de toate ei se scaldă în apele impalpabile astrale,** care sunt întocmai ca ale unui ocean clar cum e cristalul. În acestea, ele află o împrospătare intensă şi reconfortantă, şi se încarcă cu energie sublimă divină. În aceste ape miraculoase, ele se mişcă încoace şi încolo la fel ca şi în aer. Nu sunt înecaţi când sunt în adâncime, nici nu se udă, ci în mod minunat ei sunt curăţiţi, împrospătaţi şi pe deplin purificaţi, conferindu-li-se o stare de fericire şi apoi ei intră în lumea gloriei şi a luminii, unde vor rămâne pentru totdeauna, în prezenţa iubitului lor domn Isus Cristos şi în comuniune cu nenumăraţi sfinţi, îngeri şi fiinţe foarte evoluate.

FII ÎNTUNERICULUI

În ceea ce priveşte sufletele acelora ale căror vieţi au fost rele, stânjeniţi de compania fiilor luminii şi chinuiţi de lumina atotrevelatoare a gloriei Divine, ei se chinuie şi se ascund în **locurile în care naturile lor impure şi pătate de**

păcate nu pot fi văzute. Din cea mai întunecată parte a lumii spiritelor se ridică adeseori un fum negru urât mirositor. **Acolo se simte o influenţă negativă, rea, chinuitoare, tensionată, iar în efortul lor de a se ascunde de lumină, aceşti fii ai întunericului, dau năvală în jos şi se aruncă cu capul înainte spre această lume întunecată, de acolo auzindu-se constant amarele lor gemete de remuşcare.** Însă cerul este aşezat în aşa fel încât fumul nu se vede, nici gemetele chinurilor lor nu se aud pentru cei care sunt buni şi evoluaţi. Ele sunt văzute sau auzite doar dacă cineva din lumile superioare, având un motiv deosebit, este curios şi doreşte să vadă suferinţele acelor suflete ce se chinuie în întuneric. **Însă cei care sunt în acel întuneric nu pot niciodată ieşi de acolo ca să vadă slava, gloria şi fericirea celor aleşi şi buni.** De aceea, ei nici măcar nu bănuiesc că există asemenea lumi paradisiace.

MOARTEA UNUI COPIL

Odată am putut să asist într-un moment când un copilaş a murit de pneumonie şi un grup de îngeri a venit să-i conducă sufletul în lumea spiritelor. Aş fi dorit ca şi mama sa să fi văzut acea privelişte minunată, fiindcă atunci, în loc de plâns, ea ar fi cântat probabil de bucurie, pentru că îngerii îngrijesc pe cei mici şi puri cu o dragoste pe care nici o mamă nu ar fi putut să le-o arate vreodată. Am auzit chiar pe unul din îngeri spunând către altul: "Vezi cum plânge mama acestui copil din cauza acestei separări scurte? Peste câţiva ani ea va fi fericită din nou împreună cu copilul ei." Apoi îngerii au dus sufletul copilului **către acea frumoasă şi luminată parte a cerului,** care este rezervată copiilor puri şi neprihăniţi. În acel loc, îngerii îi îngrijesc şi îi învaţă înţelepciunea cerească până când, în mod treptat, cei mici devin puri, curaţi şi înţelepţi ca îngerii. După un timp, mama acelui copil a murit şi ea, iar copilul ei, care acum era ca şi îngerii, a venit cu alţi îngeri pentru a spune bun venit mamei sale. Când el a spus: "Mamă mă cunoşti? Eu sunt fiul tău Teodor", inima mamei s-a umplut de o bucurie imensă şi când s-au îmbrăţişat au podidit-o lacrimile de bucurie. Era o scenă emoţionantă pentru mine. Apoi, pe când mergeau împreună, el a continuat să-i arate şi să-i explice lucrurile din jurul lor, **iar în timpul hotărât pentru rămânerea ei în perioada intermediară, el a rămas cu ea**. **Când perioada necesară de instruire în acea lume s-a încheiat, el a luat-o apoi cu el într-o sferă mai înaltă, unde ea însăşi merita să trăiască datorită evoluţiei sale.** Acolo erau împrejurimi minunate, o natură luxuriantă, cu fructe şi flori plăcute şi frumos mirositoare, era multă veselie şi dragoste, fiind prezente multe suflete ale oamenilor cu un înalt grad de evoluţie. Apoi, copilul a spus mamei sale: "**În lumea fizică, care este o slabă reflectare a acestei lumi reale, cei dragi ai noştri, se întristează adeseori de această plecare a noastră prin lumi invizibile pentru ei. Dar spune-mi te rog, este aceasta moarte sau viaţa reală după care tânjeşte orice inimă**". Mama a spus: "Acum este evident pentru mine că aceasta este adevărata viaţă. **Dacă aş fi cunoscut în lume întregul adevăr despre cer, nu m-aş fi întristat niciodată de moartea ta.** Ce păcat că cei din lume sunt atât de orbi şi nici nu bănuiesc aceste minunăţii.".

În ciuda faptului că Isus a explicat destul de clar despre această stare de glorie şi că Evanghelia relatează mereu despre împărăţia veşnică a Tatălui, totuşi, nu doar oamenii ignoranţi, ci şi mulţi credincioşi rămân cu totul inconştienţi şi incapabili să perceapă gloria divină.

MOARTEA UNUI FILOSOF

Sufletul unui filosof german a intrat în lumea spiritelor şi a văzut de departe gloria incomparabilă şi fericirea nelimitată a fiinţelor ei. El era acum încântat de tot ceea ce vedea. Dar intelectualismul său exacerbat se încăpăţâna să se opună intrării sale depline în glorie. În loc de a admite că ceea ce vedea este adevărat, el şi-a argumentat sieşi astfel: "Nu există nici o îndoială a faptului că eu văd toate acestea. Dar ce dovadă există că aceste lucruri au existenţă obiectivă şi că nu este vreo iluzie a minţii mele? Eu voi aplica şi aici din argumentele logicii, filozofiei şi ştiinţei, şi numai atunci voi fi convins că este realitate şi nu iluzie, după ce voi concluziona eu prin raţionamentul meu."

Atunci îngerii i-au spus: "Din ceea ce spui reiese în mod evident că intelectualismul tău exacerbat a pervertit întreaga ta natură, căci după cum pentru a vedea lumea spirituală nu ai nevoie de ochii fizici, tot aşa, este nevoie de înţelegere spirituală pentru a putea percepe realitatea acestei lumi spirituale. Ştiinţa ta, care are de a face cu planul material, a fost lăsată în urmă împreună cu craniul şi creierul tău. Aici nu foloseşte decât ceea ce înţelepciunea ta spirituală, care provine din dragostea şi deschiderea faţă de Dumnezeu, poate să-ţi ofere." Apoi, unul dintre îngeri a spus celuilalt: "Ce trist este că oamenii uită cuvântul preţios al lui Dumnezeu care spune: «***Adevărat vă spun că, dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra vreodată în Împărăţia Cerului.***»".

Am întrebat un înger despre sfârşitul acestui om, şi el mi-a răspuns: "Dacă viaţa acestui om ar fi fost cu totul rea, atunci el s-ar fi alăturat imediat spiritelor întunericului. Însă el nu este lipsit de simţ moral. Aşa că el va rătăci orbeşte, învârtindu-se un timp mai îndelungat **în lumea slabă a părţilor mai joase**, **intermediare, ale stării de mijloc a acestei lumi minunate** din invizibil, şi va continua să raţioneze şi să analizeze în mod aberant, conform filozofiei sale penibile, până când, obosit de nebunia sa, el se va lumina şi va realiza că toate aceste raţionamente sunt lipsite de sens. Atunci el va fi gata să primească atât de necesarele idei de ia îngerii numiţi în acest scop, iar după instruirea sa, el va fi demn să intre în lumina deplină a Divinului **din sfera cea mai înaltă**. **Într-un anumit sens, întregul spaţiu infinit, umplut cu prezenţa lui Dumnezeu, care este spirit şi atotputere şi fericire, este o lume spirituală. În alt sens, lumea fizică este de asemenea o lume spirituală, căci locuitorii ei sunt de asemenea spirite îmbrăcate în trupuri omeneşti.** Dar există totuşi **o altă lume a spiritelor**, după ce **oamenii părăsesc trupul la moarte.** Aceasta este **o stare intermediară**, **situată între gloria şi lumina cerurilor celor mai înalte şi obscuritaea şi întunecimea celor mai joase planuri.** În **ea se găsesc nenumărate nivele şi lumi intermediare de existenţă, sufletul fiind condus către acel nivel pentru care progresul său din lumea fizică l-a făcut potrivit**. Întotdeauna, vibraţia sa lăuntrică este cea care îl ghidează instantaneu. El va fi automat atras către acea lume cu care are afinităţi lăuntrice. Cine se aseamănă, se adună. Acolo, îngeri speciali instruiţi pentru această activitate **îi instruiesc un timp mai lung sau mai scurt, în funcţie de necesităţi,** după care ei se alătură lumilor din diferitele zone ale lumii invizibile ale astralului, corespunzătoare în gândire şi natură cu sufletul lor."

AJUTORUL OFERIT DE FIINŢELE DIN LUMILE NEVĂZUTE

Rudele şi cei dragi ai noştri, iar câteodată chiar entităţi foarte evoluate, fiinţe eliberate, sfinţi sau chiar mari yoghini, vin adesea din lumea nevăzută, din

lumile paralele, elevate, să ne ajute şi să ne protejeze. De asemenea, îngerii, la rândul lor, ne ajută în tot ceea ce întreprindem pozitiv şi binefăcător. Totuşi, lor nu li s-a permis niciodată să devină vizibili pentru noi, cu excepţia câtorva cazuri deosebite. Prin mijloace adeseori necunoscute de noi, ei ne influenţează prin impulsionare benefică **către gânduri elevate**, către trăiri sublime, spirituale şi ne îndrumă adeseori către Dumnezeu şi către o comportare bună. **Iar Duhul lui Dumnezeu care coboară în sufletele noastre ne ajută pentru împlinirea vieţii noastre spirituale, care altfel, fără acest ajutor, nu ar putea fi realizată.** Nivelul spiritual al unei fiinţe nu depinde de prieteni sau de poziţia sa socială. Nici nu poate cineva doar prin aceasta să fie cu adevărat mare. **Omul este atât de mare cât de mult poate fi folositor altora, importanţa vieţii sale pentru alţii depinzând de acţiunile şi serviciile sale pe care le face celorlalţi. Prin urmare, nu trebuie să urmărim să fim doar buni, trebuie să urmărim să fim şi buni la ceva.** De aceea, măsura unui om se apreciază, în lumile invizibile superioare, **după gradul de dăruire** de care este capabil fată de alţii. După cum a spus chiar Isus Cristos: «Oricine va vrea să fie mare între voi, atunci să fie slujitorul vostru.»

Bucuria celor care locuiesc în lumile superioare, în ceruri cum se spune, **stă în faptul că ei se ajută unul pe altul**, prin iubire şi dăruire şi astfel, îndeplinind menirea vieţii lor, ei rămân pentru totdeauna uniţi cu Dumnezeu.

DESPRE MANIFESTAREA LUI ISUS

În una dintre viziuni am văzut sufletul unui om care, ajungând în lumea invizibilă a spiritelor, a început deodată să-şi caute zeul său. Atunci sfinţii care erau prezenţi acolo i-au spus: "***Nu există nici un zeu aici, cu excepţia Dumnezeului cel adevărat şi a fiinţelor care au atins un grad înalt de dumnezeire, care sunt astfel manifestarea sa vie***". Auzind aceasta, omul a rămas uimit, dar fiind un sincer căutător al Adevărului, el a înţeles că a greşit. El a căutat după aceea cu aspiraţie să cunoască Adevărul şi a întrebat dacă poate totuşi să îl vadă de exemplu pe Isus Cristos. În scurt timp, Isus însuşi s-a manifestat într-o lumină slabă acestui spirit şi altora nou sosite în lumea spiritelor, din cauză că la stadiul acesta, el nu ar fi putut suporta absolut de loc o manifestare deplină, atotputernică a gloriei sale. Când Isus se revelează cuiva, el ia întotdeauna în considerare stadiul evolutiv specific, particular la care sufletul în cauză a ajuns. Aşa că el apare într-o lumină mai mică sau mai mare a slavei sale, pentru ca manifestarea sa să poată fi întotdeauna suportată şi să folosească în acelaşi timp acelui suflet. Când acele suflete L-au văzut pe Isus în această lumină slabă, dar atrăgătoare, au fost umplute de o mare bucurie şi o pace care întrece puterea noastră de descriere. Erau astfel cuprinse de razele sale dătătoare de viaţă, pe când valurile dragostei sale infinite curgeau în jurul lor.

REFERITOR LA UN MUNCITOR ŞI LA UN OM SUSPICIOS

Odată, într-o altă viziune, am văzut un muncitor sosind în lumea nevăzută a spiritelor. El era foarte nenorocit, căci toată viaţa lui nu s-a gândit la altceva decât doar la câştigarea pâinii sale zilnice. El a fost întotdeauna extrem de preocupat de cele lumeşti pentru a se mai putea **gândi** la Dumnezeu sau la lucrurile spirituale. Odată cu el a murit însă un alt om, care era un suspicios, un încăpăţînat, fanatic în părerile sale. Ambilor li s-a oferit şansa de a rămâne pentru o perioadă mai îndelungată, jos, **în lumea spiritelor neevoluate, într-**

un loc întunecos din lumea invizibilă. Aflându-se acolo amândoi, datorită nivelului de vibraţie asemănător, plini de tristeţe, au început aproape disperaţi să strige după ajutor. Unele fiinţe evoluate şi chiar unii îngeri, auzind acest apel disperat al lor, au mers cu dragoste, plini de compătimire să-i înveţe cum să poată ajunge în împărăţia Gloriei şi Luminii Sublime. Dar, în ciuda întristării lor, la fel ca şi alte fiinţe, cele două au preferat să rămână în domeniul lor întunecos, căci greşelile lor le pervertise caracterul şi natura lor lăuntrică atât de mult, încât, chiar ascultându-i pe aceşti îngeri să îi ajute, aceştia se îndoiau încă de toate lucrurile. Pe când priveam, mă întrebam care va fi sfârşitul lor. Când am întrebat, singurul răspuns a fost de la unul dintre sfinţii care erau acolo şi care mi-a spus: "Vei vedea că Dumnezeu o să aibă milă de ei".

Având în vedere natura pervertită a omului, putem aprecia că, dacă se aude o ştire rea despre cineva, chiar dacă este falsă, omul a cărui concepţie predominantă este deformată de răutate o va accepta imediat ca fiind adevărată. Pe de altă parte, datorită acestei pervertiri a sa, dacă o ştire bună, binefăcătoare şi perfect adevărată este primită, de exemplu că un anumit om este foarte evoluat şi că are chiar anumite haruri spirituale, sau că a făcut ceva pentru a salva pe un alt om, sau că a ajuns să îl descopere pe Dumnezeu, sau că este de un mare folos pentru binele semenilor săi, atunci fără ezitare, un asemenea ascultător va spune promt: "Nu se poate, este fals. Acel om trebuie să aibă un interes pentru toate aceste lucruri şi urmăreşte ceva cu această atitudine. Este imposibil să existe aşa ceva". Dacă l-am întreba pe un asemenea om de unde ştie el că primul caz este adevărat, iar al doilea fals, şi ce dovadă poate să aducă, el nu va avea nici cea mai mică dovadă. Tot ce putem învăţa de la o asemenea atitudine perversă a minţii este că, deoarece mintea sa este deformată din punctul de vedere al vibraţiilor, din cauza răului, pesimismului şi pervertirii, el dă cu uşurinţă crezare ştirilor rele, din cauză că acestea se potrivesc prompt cu natura sa cea rea şi perversă. De asemenea, el crede că ştirile bune sunt minciuni, deoarece aceste ştiri bune nu se potrivesc cu răul din inima sa. Prin natura sa specifică, atitudinea unui om bun este exact opusul acesteia. EI este înclinat în mod natural să se îndoiască de o ştire rea şi să creadă cu mai multă uşurinţă o ştire bună, deoarece această atitudine se potriveşte cel mai bine cu natura sa predominant bună.

Acei care, în această lume, îşi petrec vieţile în opoziţie constantă cu Voinţa Divină, nu vor avea niciodată linişte în inimi, nici în acesta lume, nici în cea viitoare, atât timp cât această stare nu va fi eliminată. Iar intrând chiar în lumea spiritelor nevăzute de ochiul omenesc, ei se simt dezorientaţi, mâhniţi şi chinuiţi. Dar cel care în această lume se supune Voinţei Divine, respectă legile sublime ale evoluţiei şi ale firii, va avea o pace deplină când va ajunge în cealaltă lume şi va fi umplut de o bucurie de nedescris, pentru că acolo el se va simţi ca acasă, în împărăţia Tatălui Ceresc.

UN OM BUN ŞI UN HOŢ

Odată, într-o viziune spirituală, un yoghin care mi-a apărut mi-a relatat această întâmplare: "Într-o noapte, târziu, un credincios a trebuit să parcurgă o anumită distanţă pentru a îndeplini o activitate necesară. Pe când mergea el, a dat peste un hoţ care spărgea un magazin. El i-a spus: "Nu ai dreptul să iei bunul altuia. Acesta este un păcat mare". Hoţul a răspuns: "Dacă vrei să ieşi cu bine de aici, atunci ieşi în linişte, dacă nu, va fi tare rău de tine". Omul bun a insistat, dar cum hoţul nu asculta, el a început să strige şi a sculat vecinii. Ei au ieşit grăbiţi să prindă hoţul. Dar îndată ce omul bun a început să-l acuze pe hoţ,

hoţul, la rândul lui, l-a acuzat şi el pe omul cel bun.

"O, da, a spus el, voi credeţi că acest om este foarte deschis faţă de Dumnezeu, dar eu l-am prins tocmai pe când chiar el fura". Deoarece nu existau martori, amândoi au fost arestaţi şi încuiaţi împreună într-o cameră, în timp ce un poliţist şi unii din oamenii săi s-au ascuns să asculte conversaţia lor. Atunci, hoţul a început să râdă de tovarăşul său de prizonierat: "Priveşte, a spus el, nu te-am prins eu frumos? Ţi-am spus de la bun început să ieşi imediat afară şi să nu te amesteci, că de nu, va fi rău de tine. Vom vedea noi acum, cum o să te mai salveze credinţa ta".

De îndată ce poliţistul a auzit acest lucru, a deschis uşa şi l-a eliberat pe omul cel bun, iar hoţului i-a dat o pedeapsă severă şi l-a încuiat în celula închisorii. Astfel, chiar şi în această lume, există o măsură de judecată între oamenii buni şi răi. Dar pedeapsa şi răsplata deplină vor veni adeseori numai în lumea viitoare, deci **numai în lumile invizibile**, după moarte.

UNELE PĂCATE SECRETE

Următorul lucru mi-a fost relatat într-o altă viziune, în taina camerei sale, ascuns de oricine, în plan fizic, un om a comis o faptă urâtă şi a crezut că păcatul lui este total necunoscut.

Una dintre entităţile superioare din invizibil care l-a zărit a spus: "Cum aş fi dorit ca ochii spirituali ai acestui om să fie deschişi în acest timp, căci atunci el nu ar fi îndrăznit nicicum să comită acest păcat, **deoarece în acea cameră se aflau mulţi îngeri şi entităţi evoluate, precum şi unele spirite rele, cât şi unele fiinţe care erau dragi lui**, care au venit chiar să-i ajute în această situaţie". Cu toţii au fost însă întristaţi văzând comportarea lui ruşinoasă şi unul dintre ei, care-i fusese în altă viaţă rudă, şi care acum era în cealaltă lume, a spus: "Noi am venit să-l ajutăm, **dar acum noi va trebui să fim martori împotriva lui mai târziu. El nu ne poate vedea, dar noi toţi îl putem vedea dedându-se la acest păcat.** Ce bine ar fi dacă omul acesta, şi-ar da seama că el comite un păcat, căci astfel ar putea fi iertat de pedeapsa viitoare".

OCAZII PIERDUTE

Am văzut un spirit odată, în lumea nevăzută a spiritelor, care, cu strigăte de remuşcare, alerga ca ieşit din minţi. Un înger atunci mi-a spus: "În lume, acest om a avut multe şanse de a se deschide faţă de Dumnezeu şi de a se întoarce către El. Dar, ori de câte ori conştiinţa sa începea să-l mustre, el obişnuia să-şi înece aceste remuşcări în băutură, bând şi mai mult. El şi-a risipit astfel, în scurt timp, toate bunurile agonisite, şi-a ruinat familia, iar apoi s-a sinucis. Şi acum, în lumea sufletelor pedepsite, el aleargă chinuit, ca un câine turbat, şi suferă îngrozitor din cauza remuşcărilor, amintindu-şi abia acum toate aceste ocazii pierdute. Noi toţi dorim să-l ajutăm, dar propria sa natură este atât de pervertită, încât îl împiedică să se deschidă faţă de realităţile divine, căci păcatul i-a împietrit cumplit inima. În lume, el a băut alcool ca să-şi înăbuşe glasul conştiinţei sale, dar aici, el nu mai are nici o şansă de a se acoperi sau de a evita amintirea acestor acţiuni rele în vreun fel. Acum sufletul nu se poate ascunde deloc, astfel încât el însuşi, precum şi alţi locuitori din lumile spirituale, pot vedea fiecare fiinţa sa chinuită, cât şi viaţa sa păcătoasă. Pentru acest om, în starea sa de împietrire, din cauza păcatului, nu este posibilă decât suferinţa, până când ei îşi va compensa greşelile făcute."

UNUI OM RĂU I SE PERMITE SĂ INTRE ÎNTR-UN CER SUPERIOR

Odată, în prezenţa mea, în timp ce mă aflam în lumile invizibile, un om rău a intrat în momentul morţii în lumea spiritelor. Când îngerii şi entităţile evoluate, cât şi sfinţii, au încercat să-l ajute, el a început deodată să-i blesteme, să-i înjure şi să spună: "***Dumnezeu este nedrept. El a pregătit cerul pentru sclavi măgulitori ca voi şi aruncă restul omenirii în iad. Totuşi, voi spuneţi că Dumnezeu este bun şi drept***". Atunci îngerii i-au răspuns : "Dumnezeu a creat oamenii ca ei să trăiască chiar veşnic într-o comuniune fericită cu El, dacă ating starea de iluminare. Dar oamenii, prin propria lor încăpăţânare şi perversitate, abuzând de voinţa lor, care le este pe deplin liberă, şi-au întors feţele de la El şi au adus nenorocirea asupra lor înşişi. Aşa că din această cauză ei ajung să sufere, căci **Dumnezeu niciodată nu aruncă pe nimeni în iad şi nici nu va arunca pe nimeni niciodată,** ci omul însuşi, el singur, prin căderea în grşeală, perversitate şi păcat, **creează iadul pentru sine**, **prin fiecare gând rău** şi **prin fiecare acţiune negativă a lui**. **Căci Dumnezeu nu a creat niciodată vreun iad pentru om, ci acesta a fost creat prin decăderea oamenilor."**

Chiar atunci, o voce deosebit de dulce a unui înger foarte evoluat s-a făcut auzită, chiar de deasupra, spunând: "***Dumnezeu dă permisiunea ca acest om să fie totuşi adus în Cer şi să meargă într-o lume superioară***". Acel om, uimit de acest gest de graţie divină, a păşit cu nerăbdare înainte, însoţit de doi îngeri. Dar când a ajuns ***la poarta Cerului Superior*** şi a văzut **locul cei sfânt şi inundat de o lumină orbitoare, cu locuitori extraordinari de frumoşi şi preafericiţi, care vieţuiau acolo,** a început să se simtă nesigur. Îngerii i-au spus: "***Iată ce frumoasă este această lume. Mergi puţin mai departe şi priveşte către fiinţa de lumină care conduce această lume şi care stă pe un tron***". El a privit din pragul uşii, apoi pe când lumina acestui soare orbitor al adevărului şi bucuriei i-a revelat necurăţirea vieţii sale murdărită de păcate, el a ţâşnit înapoi într-o manifestare a dezgustului de sine, fugind cu aşa viteză încât nu s-a mai oprit nici în starea intermediară a lumii spiritelor, ci a trecut prin ea ca o piatră şi s-a aruncat cu capul în jos într-o groapă fără fund a unei zone infernale, în care merita să rămână.

Atunci, vocea blîndă şi fermecătoare a acelui înger superior, s-a făcut din nou auzită spunînd: "Priviţi dragii mei copii, nimănui nu-i este interzis să vină aici şi nimeni nu l-a oprit pe acest om chiar să pătrundă în acest loc, ba chiar mai mult decît atît, el a fost chiar îndemnat şi impulsionat. Nici nu i-a cerut cineva să plece. Dar propria sa viaţă necurată, perversitatea sa, răutatea sa, vibraţiile sale lăuntrice inferioare l-au obligat să fugă din acest Ioc pur. Căci, dacă un om nu se naşte din nou, el nu va putea vedea, aşa cum se spune, împărăţia lui Dumnezeu".

DESPRE SUFLETUL UNUI UCIGAŞ

Un om care, cu câţiva ani în urmă, a ucis un preot, a fost până la urmă muşcat de un şarpe în junglă şi a murit. Când a intrat în lumea spiritelor, a văzut în jurul său **spirite bune şi spirite rele**, şi din cauză că întreg aspectul sufletului său arăta vădit că el era un fiu al întunericului, pervers şi răutăcios, chinuit de **gânduri negative**, în curând spiritele rele ţ-au luat în primire şi l-au împins într-o zonă a lumii invizibile care se afla în întuneric şi chin. Unul dintre îngeri a remarcat: "El a ucis un om al lui Dumnezeu, prin otrava mâniei lui, şi acum el a fost ucis ţa rândul său de otrava unui şarpe."

ŞI SUFLETUL OMULUI UCIS

Pe când sufletul acestui om era dus în zonele de infern, unul dintre spiritele bune care a venit să-l ajute i-a spus: "Te-am iertat din toată inima pentru ceea ce ai făcut. Pot eu oare acum să te ajut cu ceva?" Ucigaşul l-a recunoscut imediat ca fiind chiar omul ucis de el cu câţiva ani în urmă. Ruşinat şi cuprins de o imensă frică, el a căzut ca trăznit în faţa lui. Ucigaşul a spus omului pe care l-a ucis atunci: "Ce bine ar fi fost ca eu să fi cunoscut, pe când trăiam în lume, viaţa ta frumoasă, dăruită Divinului, aşa cum o cunosc acum. Regret că, prin orbirea mea şi din cauză că adevărata ta viaţă spirituală era mascată de trupul tău fizic, n-am putut vedea atunci frumuseţea ta interioară, dăruirea vieţii tale către Dumnezeu. De asemenea, prin uciderea ta, am lipsit pe mulţi de binecuvântarea şi ajutorul pe care tu l-ai fi putut oferi. Acum, eu sunt un păcătos şi îmi merit pe deplin pedeapsa. Nu ştiu ce aş putea să fac altceva decât să mă ascund în vreo peşteră întunecoasă, din cauză că nu pot să suport această lumină dătătoare de fericire, pe care eu o simt că mă chinuie, fiindcă în ea, nu numai că propria mea inimă mă face să mă simt un mizerabil şi un chinuit, **dar chiar şi cei din jurul meu pot privi toate detaliile vieţii mele păcătoase de ucigaş**".

La toate acestea, omul care fusese ucis a răspuns: "Tu trebuie să te deschizi faţă de Dumnezeu cu adevărat şi să te întorci către El cu toată puterea credinţei sale. Căci dacă faci acest lucru, există speranţa ca Dumnezeu să te ajute şi, după ce vei ispăşi acest păcat, să-ţi dea o viaţă nouă, ca mai târziu şi tu să ajungi să trăieşti cu noi în **acest cer de fericire** şi să fi izbăvit de chinurile **acestui loc întunecat de suferinţă şi al lumilor infernale**". Ucigaşul a răspuns: "Nu este nevoie ca eu să-mi mărturisesc păcatele mele, căci ele sunt deja vizibile pentru toţi. În lume ne putem ascunde cu uşurinţă, dar aici văd cu surprindere că nu. Doresc să locuiesc în cer cu fiinţe pure şi elevate ca tine. Dar dacă nu pot suporta slaba lumină revelatoare a spiritului din lumea spiritelor, care va fi starea mea în strălucirea pătrunzătoare şi gloria acestui loc plin de lumină?... Pentru mine, cea mai mare piedică este că, prin păcatele mele, conştiinţa mea lăuntrică a devenit atât de întunecată şi împietrită încât natura mea tinde să nu se încline către Dumnezeu. Mi se pare că nu mai este în mine nici o putere pentru a mă deschide faţă de Dumnezeu, nu mai simt în mine nici o atracţie către Acesta, aproape că nici nu aş spune că există dacă nu v-aş vedea pe voi în glorie şi în înţelepciune. Acum nu mai îmi rămâne nimic altceva decât să fiu scos afară de aici pentru totdeauna. Vai, în ce stare nenorocită mă găsesc datorită păcatelor mele!" Spunând aceasta, spiritul a căzut jos plin de frică, iar tovarăşii săi care-l îndrumaseră toată viaţa către rele, spiritele cele rele, **l-au tras deoparte şi l-au coborât în întuneric**. Apoi, unul din îngeri a spus: "**Vedeţi, nu este nevoie ca cineva să pronunţe sentinţa de condamnare**. Viaţa oricărui păcătos dovedeşte că omul este vinovat. **Nu este nevoie să-i spui sau să aduci martori împotriva lui, în aceste lumi**. *Pedeapsa începe într-o anumită măsură chiar în inima fiecărui păcătos, adeseori chiar când el este în lumea fizică.* Dar aici, în această lume spirituală, el simte din plin efectele acestei pedepse pe care o merită. Iar rânduiala lui Dumnezeu, aici, este că oile şi caprele, adică cei păcătoşi şi cei puri şi neprihăniţi***, se separă natural datorită vibraţiilor lor lăuntrice.*** **Dumnezeu l-a creat pe om ca să trăiască în lumină, în fericire, în adevăr şi în gloria în care el cunoaşte întotdeauna sănătate, bucurie şi desăvârşire.** Însă din cauza vieţii pervertite de păcate şi a răutăţii, el nu poate fi niciodată fericit în lumină. De aceea, chiar

în lumea fizică, o fiinţă care emană lumină apare pentru el ca un cumplit duşman pe care vrea să-l distrugă. Deci, ***oriunde ar merge păcătosul, el se va afla în iad până când îşi va consuma răutatea şi păcatele pe care trebuie să le ispăşească.*** Cât de diferită este starea celui pur, celui dăruit către Dumnezeu şi neprihănit, şi care este liber să meargă pretutindeni în cer, bucurându-se în glorie de o fericire de nedescris.

SUFLETUL UNUI MINCINOS

Era în lume un om atât de robit de minciună, încât aceasta a devenit încetul cu încetul a doua sa natură. Când omul a murit şi a intrat în lumea nevăzută a spiritelor, el a încercat să mintă ca de obicei. Dar i s-a făcut ruşine, pentru că, încă dinainte de-a vorbi, **gândurile lui erau prompt cunoscute de toţi cei care-l înconjurau.** Nimeni nu se poate preface acolo, pentru că **gândul** şi starea nici unei inimi nu mai poate să rămână niciodată ascunsă. Când sufletul părăseşte trupul fizic, poartă în el urma tuturor păcatelor, a tuturor viciilor, structura sa subtilă purtând amprenta tuturor acestora şi devenind martori împotriva lui. **Nimic nu poate şterge urma păcatului, cu excepţia dăruirii sincere faţă de Divin.** Atunci, intervine graţia dumnezeiască care poate să-i salveze pe asemenea oameni păcătoşi în lumile de dincolo. Când omul acesta era în lume, el a încercat în mod regulat să prezinte adevărul ca minciună şi minciuna ca adevăr. Dar după moartea sa trupească, **el a învăţat că nu există niciodată, şi nici nu poate exista vreo posibilitate de a schimba adevărul în neadevăr.** ***Cel care minte îşi face rău lui însuşi şi se păcăleşte până la urmă chiar pe sine, înainte să-l păcălească pe altul.*** În lumea spiritelor el nu poate să păcălească pe nimeni. Astfel, **acesta a ucis, prin minciună, percepţia interioară spirituală a Adevărului.** L-am privit cum, fără posibilitate de scăpare, încurcat în propria sa înşelăciune şi mizerie, şi-a întors faţa de la lumina de sus şi s-a grăbit să se îndepărteze în jos, în întuneric, în suferinţă, unde nimeni nu putea vedea atracţia sa spre minciună, **cu excepţia acelor spirite care erau de aceeaşi natură cu el.**

SUFLETUL UNUI TÎLHAR

Un tâlhar a murit şi a intrat în lumea spiritelor cele nevăzute. La început, el nu a fost interesat de starea sa sau de spiritele din jurul său, şi, după cum îi era obiceiul**, şi-a însuşit imediat obiectele ce păreau de valoare care erau prin preajmă.** Apoi însă, a rămas foarte surprins de faptul că, **în lumea spirituală, chiar şi lucrurile păreau că vorbesc şi îl acuză pentru ceea ce făcuse.** Natura lui era atât de pervertită încât nu cunoştea adevărata lor întrebuinţare. Nici nu era capabil să le folosească corect în acea lume. În timpul vieţii fizice, în lume, acţiunile sale erau atât de neînfrânate încât, pentru cel mai neînsemnat motiv, ucidea sau rănea fulgerător, prin dezlănţuirea sa mânioasă, pe oricine l-ar fi ofensat. El a început să acţioneze în acelaşi fel şi aici în lumea spiritelor nevăzute. S-a îndreptat spre fiinţele venite să-l instruiască de parcă ar fi dorit să le rupă în bucăţi, ca un câine turbat, sălbatic. La aceasta, unul din îngeri a spus: "***Dacă spiritele de felul acesta nu ar fi ţinute în lumile de jos, ele ar face un rău imens oriunde ar merge.*** Conştiinţa acestui om este atât de adormită, încât chiar şi după ce a ajuns în lumea spiritelor, nu a recunoscut că, prin ucidere şi jefuire în lume, el şi-a risipit propriul discernământ spiritual şi şansele către o viaţă spirituală Divină. ***El a ucis şi distrus pe alţii, dar, în fapt, el s-a distrus chiar pe sine.*** "După aceasta,

îngerii veniţi pentru a-l ajuta l-au luat şi l-au închis undeva adânc în întuneric, **de unde el nu avea voie să iasă niciodată afară**. Starea făcătorilor de rele în locul acela este aşa de teribilă, încât toţi cei care îi văd din lumile superioare se cutremură. Sufletul păcătosului, a celui rău, oriunde s-ar găsi el, nu are parte decât de durere, de suferinţă, de tristeţe, durere care **nu încetează decât atunci când păcatele sale vor fi răscumpărate prin acea suferinţă**.

STAREA CELOR PURI ŞI SFÎRŞITUL LOR GLORIOS

Cerul sau Împărăţia lui Dumnezeu începe în această lume pentru toţi cei credincioşi cu adevărat. Inimile lor sunt umplute întotdeauna de pace şi bucurie, indiferent ce persecuţii şi necazuri au de îndurat. Căci **Dumnezeu, care este sursa păcii, a fericirii şi a vieţii, este simţit de ei ca fiind în suflete lor**. Moartea nu este moarte pentru ei, ci o uşă prin care ei intră odată pentru totdeauna în casa lor veşnică, în Împărăţia Tatălui Divin. Atunci când părăsesc trupul nu este pentru ei ziua morţii, **ci de fapt a naşterii lor în lumea spirituală a fericirii şi purităţii,** ei având atunci parte de o bucurie fără seamăn, după cum voi arăta în următoarele revelaţii pe care le-am avut.

MOARTEA UNUI OM PUR

Un înger mi-a spus cum un adevărat creştin, care L-a servit pe Dumnezeul său cu toată inima timp de treizeci de ani, era pe moarte. Cu câteva minute înainte de a muri, **Dumnezeu i-a deschis ochii spirituali** pentru ca, înainte de părăsirea trupului, să poată vedea lumea spirituală şi să poată chiar spune celor din jurul său tot ceea ce vede. El a văzut atunci că cerul s-a deschis pentru el şi un grup de îngeri albi şi puri, precum şi mai mulţi sfinţi au venit să-l întâmpine, iar Isus aştepta să îl primească. Când a văzut toate aceste lucruri, a scos un asemenea strigăt de bucurie încât cei de lângă patul său chiar au tresărit. "Ce fericire pentru mine!" a exclamat el. "De mult am aşteptat să mi se poată revela Isus Cristos şi să mă înalţ cu totul la el. O, prieteni! Priviţi faţa sa luminată de o dragoste imensă şi grupul de îngeri care a venit chiar special pentru mine. **Ce loc minunat este acela unde voi merge!** Prieteni, eu plec spre adevărata mea casă. Nu vă întristaţi de plecarea mea, ci din contră, bucuraţi-vă." Unul din cei prezenţi la patul său a spus încet: "Mintea sa este rătăcită". El a auzit vocea slabă a acestuia şi a spus: "Nu este aşa, greşeşti, sunt perfect conştient şi aş dori să puteţi vedea şi voi această privelişte minunată. Cât de mult regret că ea este ascunsă pentru ochii voştri neîncrezători. Ne vom întâlni cu toţii în lumea cealaltă". Spunând aceasta el a închis ochii pentru totdeauna şi a spus: "Doamne, îmi încredinţez sufletul în mâinile tale". Şi aşa a pornit din această lume, mângâind pe cei dragi. De îndată ce sufletul a părăsit trupul, îngerii l-au luat şi erau gata să meargă în cer, dar el le-a cerut să mai întârzie câteva minute. El a privit trupul său fără viaţă şi la prietenii săi şi le-a spus îngerilor: "*N-am ştiut că spiritul, după ce părăseşte trupul, poate să-l vadă şi de asemenea şi pe cei care îl înconjoară. Aş dori ca şi prietenii mei să mă vadă cum îi văd eu pe ei, şi atunci cu siguranţă nu m-ar mai considera mort, şi nici nu ar mai plânge după mine aşa cum fac acum datorită ignoranţei lor*". **Apoi el şi-a examinat trupul său subtil cel nou, şi l-a găsit foarte graţios, delicat, pur şi total diferit de trupul său material atât de grosolan. El a încercat chiar să atragă atenţia soţiei şi copiilor care plângeau şi sărutau trupul său fizic rece.** Şi-a întins delicatele sale mâini subtile şi a încercat să le explice, urmărind

să-i îndepărteze de la trupul său fizic, cu mare dragoste, dar ei nu puteau nici să-l vadă, nici să-i audă vocea. Când a încercat să-i îndepărteze pe copii de pe trupul său, mi-a făcut impresia că mâinile lui trec chiar prin trupurile lor ca şi cum acestea ar fi fost din aer, astfel că ei nu au simţit absolut nimic. Atunci un înger a spus: "Să nu-ţi pară rău de ei. Dumnezeu însuşi şi noi te vom mângâia. **Separarea aceasta este doar pentru puţine zile**". Atunci, împreună cu grupul de îngeri, el a pornit încet spre cer. Au înaintat doar puţin, când un alt grup de îngeri l-a întâmpinat cu drag. Mulţi prieteni şi apropiaţi, care părăsiseră această lume (cu alte cuvinte muriseră înaintea lui) l-au întâmpinat, apariţia lor mărindu-i şi mai mult bucuria. Ajungând **la poarta Cerului**, au văzut îngerii şi sfinţii stând în tăcere de ambele părţi. El a înaintat şi după un timp, a avut chiar viziunea lui Isus Cristos. Imediat, el a căzut la picioarele Lui ca să i se închine. Dar Isus l-a ridicat, l-a îmbrăţişat şi i-a spus: "**Ai trăit frumos, eşti un bun credincios, intră cu bucurie în casa Tatălui nostru.** Auzind aceasta, bucuria omului nostru a fost de nedescris. Lacrimi de bucurie au început să curgă din ochii lui, iar Isus le-a şters cu multă dragoste, ***spunând îngerilor să-l conducă spre lumea corespunzătoare nivelului său spiritual.*** Acest om menţinea încă ideea pământească, anume că a-i întoarce Domnului spatele la plecare ar însemna lipsă de respect pentru Isus Cristos. El a ezitat, dar în cele din urmă, ***întorcându-şi faţa către locuinţă a fost uimit să constate că oriunde privea îl putea vedea pe Isus.*** **Căci Isus este prezent în toate lucrurile, îmbrăţişează totul şi este văzut pretutindeni de către sfinţi**, **înţelepţi şi îngerii cei puri.** În plus, el a fost încântat de peisajele sublime existente de jur împrejurul său, care-l umpleau de o bucurie de nedescris. **Cei cu rangul cel mai mic, se întâlnesc cu cei cu rangul mai mare, iar cei a căror poziţie este mai înaltă se socotesc fericiţi să-i poată servi pe cei a căror poziţie este inferioară.** Căci aceasta este împărăţia cea pură şi vie a lui Dumnezeu, care este înainte de toate o împărăţie a purităţii şi a dragostei. **Peste tot în cerurile înalte sunt grădinile superbe ale paradisului, care produc continuu toate varietăţile de fructe dulci şi tot soiul de flori extraordinar de frumos mirositoare, care nu se veştejesc, în acele tărâmuri, niciodată. În aceste grădini se găsesc fiinţe care slăvesc pe Dumnezeu neîncetat; păsări frumoase, viu colorate, îşi cântă cântecele lor, dintre care multe par a fi cântece de slavă închinate Divinului. La fel fiind şi cântarea îngerilor şi chiar a sfinţilor; auzirea acestor cântece divine producând o adevărată încântare. Aceasta este faimoasa muzică a sferelor de care vorbesc unii clarvăzători si înţelepţi.** Oriunde ar privi cineva, nu există altceva decât scene de bucurie nemărginită, de pace, de fericire şi puritate. Cu adevărat, acesta este paradisul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toţi aceia care-L iubesc şi în care nu este moarte, nici greşeală, nici suferinţă, ci numai pace, bucurie statornică, dragoste şi împăcare.

LOCUINŢELE CERULUI

Apoi am văzut pe acest om al lui Dumnezeu examinându-şi locul în care va trăi, chiar de la distanţă, **căci în cer toate lucrurile pot fi percepute spontan**, **indiferent de distanţă, la dorinţă, în cazul fiinţelor elevate.** Când acest om al lui Dumnezeu a sosit la uşa locuinţei lui, însoţit de îngeri, a văzut din nou cu surprindere pe Isus acolo înaintea lui. Aceasta a depăşit orice aşteptare, orice închipuire, încât a exclamat: "**Am părăsit pe Isus şi am venit aici la porunca lui, dar iată că Isus este aici pentru a locui chiar împreună cu mine**." *În locuinţă se găsea tot ceea ce imaginaţia lui putea concepe. Fiecare*

lucru era gata să îl servească. În casele învecinate, sfinţii care aveau aceeaşi frecvenţă sufletească ca şi el trăiau într-o deplină fericire, căci această casă cerească este împărăţia care **a fost pregătită pentru cei sfinţi şi puri încă de la întemeierea lumii, acesta fiind viitorul plin de lumină care-l aşteaptă pe fiecare om care se uneşte cu Dumnezeu.**

UN PREOT MÎNDRU ŞI UN MUNCITOR UMIL

Un preot, care se credea un om deosebit de învăţat şi foarte religios, a murit la o vârstă înaintată. Fără îndoială, el a fost totuşi un om bun. Când îngerii au venit să-l ducă la locul hotărât de Dumnezeu pentru el în lumea spiritelor, **ei l-au dus în starea intermediară** şi l-au lăsat acolo cu multe alte spirite bune care au sosit mai târziu, aflaţi în grija acelor îngeri **numiţi să instruiască spiritele bune,** în timp ce îngerii au mers înapoi ca să aducă un alt spirit bun.

Deci este vorba de faptul că această fiinţă a ajuns **într-o zonă intermediară, nu într-o zonă paradisiacă. În acest cer intermediar se găsesc diferite nivele caracterizate de o vibraţie specifică, în zonele lor superioare aflându-se cerurile cele mai înalte ale acestei zone, fiind caracterizate la rândul lor de o vibraţie mai înaltă. Fiecare dintre aceste nivele este o lume care se deosebeşte de celelalte prin vibraţia şi energia specifică care o caracterizează.** Nivelul la care un suflet este admis după moarte pentru a-şi continua evoluţia este determinat **de acţiunile şi gândurile fiinţei** respective din timpul vieţii pe Pământ. Când îngerii care au dus pe preot la nivelul acela s-au întors înapoi, aducând un alt suflet după care plecaseră, pe acesta din urmă l-au urcat mai sus de nivelul la care se afla preotul. Văzând aceasta, preotul, a strigat cu o voce puternică: "***Ce drept aveţi voi să mă lăsaţi la jumătatea drumului care duce spre Împărăţia Glorioasă, iar pe celălalt om îl aduceţi mai aproape de ea. Eu nu sunt mai prejos nici în sfinţenie, nici în altceva, faţă de acel om sau faţă de voi***". Îngerii, plini de răbdare şi bunătate, au răspuns: "Aici nu se pune problema cine este mare şi cine este mic, important sau neimportant, ci fiecare fiinţă este aşezată întotdeauna la **nivelul pe care cu adevărat îl merită prin viaţa şi credinţa sa reală**. Tu nu eşti încă pregătit pentru a locui într-un cer superior, pentru că vibraţia ta lăuntrică nu a atins încă acest nivel şi aici lucrurile nu sunt aşa cum crezi tu, ci se respectă întotdeauna adevărul. Deci va trebui să rămâi aici un timp şi să înveţi cât mai mult de la îngerii care te vor ajuta, iar când Dumnezeu ne va porunci, cu mare bucurie te vom lua cu noi spre sferele cele înalte". El a spus însă: "Eu am învăţat oamenii toată viaţa mea cum să ajungă la Cer. Ce mai am eu de învăţat? Eu cunosc totul despre Cer”. Atunci, îngerul instructor, plin de blândeţe şi dragoste a spus: "Ei trebuie să plece acum, nu-i putem reţine, însă noi vom răspunde la întrebarea ta. Dragul meu, să nu te superi dacă vorbim deschis, dar aşa este spre binele tău. Tu crezi doar că eşti singur aici, dar Dumnezeu este de asemenea de faţă, deşi tu nu Îl poţi vedea încă. Mândria aceasta pe care ai manifestat-o spunând - cunosc totul despre cer - tocmai aceasta te opreşte în a-L vedea pe Dumnezeu şi în a te ridica mai sus. ***Remediul pentru boala mândriei tale este chiar umilinţa***. Încearcă să înţelegi adevărata natură a fiinţei modeste şi umile şi dorinţa ta de a ajunge în cerurile superioare va fi probabil împlinită chiar când nu ai să te aştepţi."

După aceasta un alt înger i-a spus: "Omul care tocmai a fost ridicat mai sus decât tine nu a fost un om învăţat sau celebru. El a fost un membru al bisericii pe care ai păstorit-o chiar tu. Oamenii de abia l-au cunoscut, căci el a fost un muncitor obişnuit şi a avut chiar puţin timp liber, însă în atelierul său

mulţi l-au cunoscut ca fiind un muncitor harnic, cinstit, plin de dragoste de Dumnezeu şi întotdeauna plin de umilinţă. Caracterul său de creştin adevărat a fost recunoscut de toţi aceia care l-au întâlnit. În timpul războiului, el a fost chemat în serviciul militar. Acolo, pe când ajuta un soldat rănit, a fost lovit de un glonţ şi ucis. Deşi moartea sa a fost bruscă, el se pregătise încă din timpul vieţii prin rugăciune şi adevărata credinţă pentru a ajunge la cer, ne mai fiind necesar ca el să rămână în starea intermediară aşa de mult timp ca tine. Aprecierea sa, prin conducerea sufletului său în zonele superioare ale lumii subtile, nu are nimic de a face cu nici un fel de favoritism, ci numai cu valoarea spirituală reală. Viaţa lui de rugăciune, de umilinţă, de blândeţe, de bunătate, de dragoste adevărată de Dumnezeu, manifestată în timpul vieţii sale pământeşti, l-a pregătit din timp, într-o mare măsură, pentru lumile subtile înalte. Acum iată, el se bucură că a ajuns în cerurile înalte şi mulţumeşte Domnului Dumnezeu, slăvindu-L, pentru că mila Sa l-a mântuit şi i-a dăruit astfel viaţă veşnică."

VIAŢA ÎN CER

În cer, nimeni nu poate fi vreodată ipocrit sau ascuns. Căci acolo, **toţi pot percepe gândurile altora aşa cum sânt ele în realitate**.. Lumina atotrevelatoare a Divinului face ca toţi cei răi, în remuşcarea lor, să se ascundă, şi tot ea îi umple pe cei credincioşi de suprema bucurie, de extazul divin de a fi în împărăţia Tatălui. Acolo, bunătatea lor este evidentă pentru toţi, ea fiind mereu în continuă creştere, **căci nu există nimic care să împiedice creşterea ei,** acolo găsindu-se tot ajutorul necesar. **Gradul de bunătate atins de sufletul unui om pur se recunoaşte prin strălucirea care radiază din întreaga lui fiinţă, iar puterea sa spirituală pe care o atinge se reflectă în mărimea aurei sale.** Aici, caracterul şi natura omului se poate cunoaşte ***după culorile aflate în aura fiecăruia.*** În lumile subtile înalte nu există niciodată gelozie şi invidie. Toţi sânt fericiţi să vadă înălţimea spirituală si gloria altora şi nu acţionează niciodată din motive egoiste. Ei urmăresc întotdeauna să se servească unul pe altul cu dragoste şi bunătate.

Nenumăratele daruri şi binecuvântări ale cerului sânt pentru toţi, în mod egal. Nimeni nu se gândeşte să păstreze ceva numai pentru sine. **Toate lucrurile, stările şi energiile benefice există din abundenţă, pentru toţi, căci ele sunt nesfârşite.** Dumnezeu, care este dragoste, este văzut adeseori **aici în persoana lui Isus stând pe tron în Cerul cel mai înalt**. De la El, care este adeseori considerat Soarele neprihănirii şi Bucuria lumii, se văd plecând raze de lumină şi iubire extraordinar de pure, de un alb strălucitor, raze care dau sănătate, fericire şi viaţă. Ele pătrund chiar pe fiecare sfânt, înţelept şi înger, şi însufleţesc şi înviorează instantaneu pe oricine ating ele, chiar până în planul fizic. ***În cer nu există Est, Vest, Nord, Sud, ci, pentru fiecare spirit sau înger, tronul lui Cristos apare a fi undeva în centrul tuturor acestor lumi.*** De asemenea, aici se găsesc tot felul de flori, fructe dulci şi parfumate şi multe feluri de hrană spirituală, necunoscute niciodată pe Pământ. **În timp ce le mănânci, simţi o aromă şi o bucurie extraordinară, iar după ce sunt asimilate, ele se elimină prin porii trupului ca un parfum suav şi plăcut care se răspândeşte în jur.** Pe scurt, voinţa şi dorinţele tuturor locuitorilor diferitelor ceruri sunt împlinite în şi pentru Dumnezeu, deoarece, în fiecare viaţă, voia lui Dumnezeu este împlinită perfect, aşa că în toate împrejurările şi la fiecare nivel al lumilor care există aici, pentru fiecare există o experienţă constantă a bucuriei şi binecuvântării, resimţită însă în grade diferite, în funcţie de nivelul spiritual atins.

SCOPUL CREAŢIEI

Cu câteva luni în urmă eram singur în camera mea, suferind destul de mult de o plagă la ochi. Durerea era atât de mare încât nu puteam nici să muncesc. Astfel că mi-am petrecut timpul în rugăciuni. urmărind să mă apropii cât mai mult de Divin. Într-o zi, după doar câteva minute, lumea spirituală s-a deschis pentru mine, am ajuns brusc în ea şi m-am găsit înconjurat de o mulţime de îngeri. Am uitat imediat, în acea stare din lumea de dincolo, de toată durerea trupească, căci întreaga mea atenţie era acum concentrată asupra îngerilor. Pe unul dintre ei, care era mai aproape de mine, l-am întrebat la un moment dat: "Puteţi să-mi spuneţi care sunt numele voastre?"

Un înger a răspuns: "**Fiecare dintre noi a primit un nume nou, pe care nu-! ştie nimeni afară de Domnul şi acela care l-a primit.** Toţi care suntem aici am servit pe Dumnezeu, în diferite locuri, pe diferite planete, în diferite ţări de pe planeta Pământ sau din altele, nefiind nevoie ca cineva să cunoască numele noastre. Ar fi fost poate interesant să fie cunoscute. Dar care oare ar fi fost folosul? Noi nu dorim ca oamenii să cunoască numele noastre, pentru că suntem modeşti în tot ceea ce facem. Dorim ca mulţumirea să fie închinată bunului Dumnezeu, care ne iubeşte atât de mult încât **ne-a ridicat din starea noastră decăzută** şi ne-a adus în Împărăţia cea veşnică, unde Îl slujim pentru totdeauna, plini de dragoste şi dăruire faţă de El, ***deoarece ştim că acesta este scopul pentru care am fost creaţi.***"

Am întrebat din nou: "Îngerii, sfinţii şi înţelepţii care locuiesc în sferele cele mai înalte ale cerului, ajung ei vreodată să-L simtă deplin pe Dumnezeu? Şi dacă Îl simt, în ce formă se întâmplă acesta?" Unul dintre sfinţi a spus: "**Aşa cum marea este plină de apă, tot aşa Dumnezeu fiind infinit, umple întregul Univers, şi fiecare locuitor al Cerului simte prezenţa Sa pretutindeni. El simte că este îmbrăţişat mereu de Dumnezeu.** Ca un om care se scufundă în apă, neavând în jurul său altceva decât apă, aşa este simţită în cer, întotdeauna, prezenţa lui Dumnezeu pentru cel care este pur şi dăruit acestuia. **La fel cum în apa mării există nenumărate creaturi vii, tot aşa există creaturile în fiinţa infinită a lui Dumnezeu.** Din cauză că el este infinit, copiii săi, care sunt finiţi, **îl pot contempla sub forma lui Isus Cristos,** aşa cum chiar Isus a spus: «***Cel care M-a văzut pe mine, îl vede deja pe Tatăl***» (Ioan 14, 9)."

În lumile subtile, progresul spiritual determină gradul în care omul poate să-L cunoască şi să-L simtă pe Dumnezeu. Cristos, de asemenea îşi revelează starea sa de glorie infinită, fiecăruia după nivelul lui spiritual. Dacă **Isus ar apărea în aceeaşi lumină glorioasă pentru locuitorii sferelor joase şi întunecate, cum apare celor din nivelele ridicate, ei nu ar putea să suporte această lumină, această strălucire extraordinară.** Astfel că El îşi modelează totdeauna manifestările sale, în funcţie de gradul de evoluţie şi de capacitatea de percepţie a fiecărui suflet căruia i se revelează".

Apoi un alt sfânt a adăugat: "Prezenţa lui Dumnezeu poate fi într-adevăr simţită, dar este extraordinar de greu să exprimi aceasta în cuvinte. Ea este atât de bogată, atât de amplă, atât de complexă, încât orice cuvânt se dovedeşte a fi mic şi neînsemnat. După cum dulceaţa se simte prin gust şi nu prin expresia cea mai plastică folosită pentru a-l exprima, tot aşa în cer se experimentează direct bucuria prezenţei lui Dumnezeu, fiecare cunoscând că experienţa sa este reală şi nu are nevoie de cineva care să-l ajute cu o descriere prin cuvinte sau prin imagini a lui Dumnezeu.

DISTANŢA ÎN CER

Am întrebat la un moment dat: "**La ce distanţă se află una de alta diferitele sfere de existenţă din aceste lumi invizibile?** Dacă cineva nu poate să locuiască în aceste sfere, i se poate permite să le viziteze?" Atunci, un sfânt care se afla lângă mine, a spus: "***Locul în care va trăi fiecare suflet corespunde întotdeauna pe deplin cu gradul său de dezvoltarea spirituală.*** **Niciodată, nimeni, nu poate să aibă acces acolo unde nu a ajuns să merite să locuiască prin pregătirea sa interioară, realizată încă în timpul vieţii.** Însă adeseori, însoţit şi ajutat de anumite spirite-ghid, care au puterea de a-l pregăti şi a-i modula vibraţiile pentru a suporta şi a face faţă altor realităţi superioare, având vibraţii extraordinar de înalte, el poate totuşi merge, pentru o perioadă scurtă de timp, să viziteze şi alte nivele mai elevate. Întotdeauna însă este asistat, însoţit, energizat şi pregătit de fiinţe care-l ajută. Numai cu ajutorul acestora poate el să pătrundă în lumile mai înalte. **Când cei din sferele mai înalte coboară în cele mai joase, li se dă un fel de înveliş, pentru ca lumina înfăţişării lor, care este adeseori extraordinar de mare, să nu-i tulbure şi chiar să nu-i sperie pe locuitorii sferelor mai joase şi mai întunecate.** La fel, când cineva dintr-o sferă mai joasă merge într-una mai înaltă, el de asemenea, primeşte un fel de energie spirituală care-i modifică energia lăuntrică, astfel încât îl face apt să pătrundă în acea lume în care el nu este încă pregătit să intre, pentru a putea astfel suporta energia rafinată, gloria şi lumina care se află în acel loc. **În Cer, nimeni niciodată nu simte distanţa.** Căci, ***de îndată ce cineva doreşte să meargă într-un anumit loc, instantaneu se şi află acolo, el deplasându-se cu o viteză chiar mai mare decât lumina.*** Dacă cineva doreşte să vadă un sfânt din altă sferă, el este transportat acolo, **dacă merită într-adevăr să aibă acces în acea sferă, chiar în acel moment, sau sfântul acela îndepărtat, dacă este chemat cu fervoare, soseşte imediat acolo unde este invocat.** Chiar dacă este necesar să coboare într-o lume mai joasă, dacă această chemare este făcută cu dragoste, va determina în sfântul respectiv dorinţa de a răspunde acestei chemări, de a-l ajuta pe acel om, de a-l îndruma şi de a-l ghida. **Din această cauză invocarea are o putere foarte mare**".

SMOCHINUL CEL VEŞTEJIT

Eu i-am întrebat: "Toate lucrurile, stările şi energiile sunt create cu un anumit scop, dar se pare uneori că scopul nu este până la urmă împlinit. De exemplu scopul smochinului a fost de a produce fructe, însă când Domnul Isus Cristos l-a găsit fără rod, el l-a făcut imediat să se usuce. Puteţi să mă lămuriţi mai mult cu privire la faptul acesta? Scopul său a fost, sau nu, împlinit? Un sfânt a răspuns imediat: "Fără îndoială că scopul lui a fost atins şi încă pe deplin. **Domnul Vieţii dă viaţă fiecărei făpturi cu un anumit scop, cu o anumită menire.** Dar dacă scopul acela nu este împlinit, El are puterea să-i ia viaţa înapoi. Multe mii de slujitori ai lui Dumnezeu şi-au sacrificat vieţile ca să-i înveţe şi să-i înalţe pe alţii. Prin consacrarea vieţii lor oamenilor, ei i-au ajutat şi astfel şi-au îndeplinit datoria faţă de Dumnezeu. Dacă este nobil ca omul, care este superior smochinilor şi tuturor lucrurilor create, să-şi dea viaţa sa pentru alţi oameni, atunci cum ar fi nedrept pentru un pom să-şi dea viaţa pentru a ajuta astfel, prin această pildă, un popor aflat în rătăcire? Prin acel smochin, Isus a dat o mare lecţie iudeilor şi întregii lumi, arătând că cei ale căror vieţi sunt

neroditoare şi care, deşi prin menirea lor aveau un sens pentru a fi creaţi, pe care totuşi ei nu şi l-au găsit, sau n-au urmărit să-şi orienteze existenţa conform rostului lor, nereuşind să-şi îndeplinească scopul pentru care Dumnezeu i-a trimis aici şi i-a creat, vor fi până la urmă pedepsiţi pentru faptul că nu şi-au îndeplinit această menire.

Faptele istoriei clarifică pe deplin faptul că viaţa socială iudaică a acelor timpuri, fanatică şi îngustă, era fără conţinut, ofilită ca şi smochinul. În acelaşi fel, vieţile neroditoare ale altora, deşi în exterior pot apărea foarte frumoase, sunt cauza decepţiei pentru alţii care ştiu şi văd ceea ce ar fi putut să facă aceştia în realitate şi realizează că de fapt aceştia nu au făcut nimic. Dacă cineva ar obiecta că, atunci când Isus a uscat acel smochin, ***nu era sezonul roadelor şi nu trebuiau căutate smochinele,*** ar trebui să reflecteze la faptul că nu există sezon sau perioadă anume pentru facerea binelui, din cauză că toate timpurile şi toate sezoanele sunt la fel de potrivite pentru faptele bune şi că el însuşi trebuie să-şi facă viaţa roditoare în orice moment şi, conştientizându-şi menirea sa, să împlinească scopul pentru care a fost creat."

FIINŢA UMANĂ ESTE SAU NU ESTE CU TOTUL LIBERĂ?

Adeseori mi-am pus întrebarea dacă omul este în întregime liber? Am întrebat din nou: "**Nu ar fi fost mai bine dacă Dumnezeu ar fi creat omul şi toată creaţia în mod perfect?** Căci atunci omul nu ar fi putut greşi şi nu ar fi fost aşa de multă suferinţă, întristare, ignoranţă în lume din cauza erorilor şi păcatelor sale. Însă acum, într-o creaţie supusă iluziei, ignoranţei, tentaţiilor, avem de îndurat tot felul de suferinţe şi dureri".

Un înger, care a venit să-mi răspundă din sferele cele mai înalte ale cerului şi care ocupa o poziţie extraordinar de ridicată acolo, mi-a răspuns: "**Dumnezeu nu l-a făcut pe om ca o maşină, care să lucreze automat şi nici nu a fixat destinul lui, ca în cazul astrelor, sau al planetelor care nu pot să se mişte niciodată altfel, în afara traiectoriei lor dinainte stabilite.** Dumnezeu a făcut omul după **propria sa asemănare,** după **propria sa imagine,** făcându-l liber, înzestrându-l cu putere de înţelegere, hotărâre şi forţă de a acţiona. Dacă omul nu ar fi fost liber, el nu ar fi fost niciodată în stare să se bucure plenar de evoluţia spirituală, de prezenţa lui Dumnezeu, pentru că el ar fi fost o simplă maşină care se mişcă, fără să cunoască sau să simtă, ca şi stelele care se mişcă fără să cunoască sau să simtă spaţiul infinit. Dar omul, fiind total liber, este, ***prin natura conştiinţei sale***, opus acelui fel de alcătuire care rezultă atunci când lipseşte sufletul. **O asemenea realizare, dacă omul nu ar fi fost liber, ar fi fost imperfectă.** Căci un asemenea om nu ar fi fost decât un sclav, a cărui perfecţionare l-ar fi obligat să îndeplinească orbeşte anumite acţiuni, să gândească în anumite feluri şi, în urma realizării acestor fapte, el nu s-ar fi bucurat, căci nu ar fi fost implicat prin propria sa posibilitate de alegere. Pentru acel om, nu ar fi fost nici o diferenţă între Dumnezeu şi o piatră, pentru că el niciodată nu ar fi putut să discearnă, să aleagă, să realizeze ceea ce este bun şi ceea ce este rău. Omul, şi împreună cu el toată creaţia, a fost, ***nu întâmplător***, **supus iluziei,** însă fără îndoială, nu pentru totdeauna. Prin ignoranţa sa, omul a ajuns la suferinţă, dar chiar şi din această stare, este posibilă evoluţia sa spirituală, **prin dezvoltarea pe deplin a puterilor sale lăuntrice latente**. ***Uneori, el progresează prin suferinţă, învăţând lecţia necesară perfecţionării sale ulterioare.*** De aceea, când în cele din urmă atinge nivelul perfecţiunii, în lumile superioare, el va fi recunoscător lui Dumnezeu, pentru că **el înţelege acum de ce a fost lumea creată în felul**

acesta, gândind în sinea sa: "***Toate lucrurile, toate acţiunile, toate gândurile lucrează împreună spre binele celor ce doresc să-L cunoască pe Dumnezeu, şi până la urmă trebuie să facă aceasta***". (Romani).

MANIFESTAREA IUBIRII LUI DUMNEZEU

Apoi, un alt mare înţelept a spus: "Toţi locuitorii cerurilor cele mai înalte ştiu că Dumnezeu este Iubire. Iubirea Sa este aşa de mare, atât de intensă, atât de elevată, **încât El se încarnează prin modelele sale Divine**, pentru a-l ajuta pe oameni să progreseze.

Astfel, avem cazul lui Isus care s-a jertfit pe cruce pentru salvarea umanităţii. El a suferit astfel ca să poată să-i salveze pe oameni, preluând păcatul întregii omeniri. În cazul modelelor divine, iată că Dumnezeu a devenit chiar om. Şi astfel arată umanităţii Iubirea Sa, iar oamenii, având în faţă aceste exemple divine, să aspire să ajungă la fel de elevaţi şi să-L poată cunoaşte pe Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost aşa, dragostea sa ar fi rămas ascunsă pentru totdeauna oamenilor. Acum întreaga creaţie aşteaptă cu nerăbdare manifestarea modelelor divine care urmează să restaureze şi să impulsioneze evoluţia la nivelul planetei noastre. **Încetul cu încetul, se va apropia timpul când întreaga creaţie, recunoscând pe Dumnezeu în toate acţiunile, gândurile şi aspiraţiile ei, va fi eliberată pentru totdeauna de ceea ce este rău, de suferinţă, de ignoranţă şi de iluzie.** Atunci umanitatea va rămâne într-o stare de fericire superioară şi, fiind unită cu Dumnezeu, va împlini scopul pentru care a fost creată, şi vom putea spune că Dumnezeu va fi simţit permanent în fiecare fiinţă."

De asemenea, **îngerii mi-au mai spus multe lucruri pe care nu am primit permisiunea să le dezvălui.** Am consemnat numai unele dintre cele mai simple viziuni pe care le-am avut, cât şi răspunsurile pe care le-am primit la întrebările mele, în lumile invizibile, în speranţa că mulţi dintre cei care le vor citi sau asculta, vor obţine prin intermediul lor, inspiraţia spirituală necesară evoluţiei, vor avea prudenţa de a nu greşi, vor asimila această învăţătură, şi chiar vor putea spera la o mângâiere viitoare pentru suferinţele cu care încă se confruntă, **Nu este prea departe timpul în care toţi cei care vor afla aceste lucruri vor trece şi ei în lumea invizibilă şi vor vedea aceste lucruri direct cu proprii lor ochi.** Atunci vor fi capabili să confirme ceea ce acum li se pare de necrezut. Dar, înainte de a părăsi pentru totdeauna această lume, pentru a merge în împărăţia Veşnică a Tatălui Divin, trebuie ca, prin ajutorul Harului şi a Graţiei Divine, să aspirăm şi să ne rugăm cu fervoare pentru a deveni, prin evoluţia noastră spirituală, demni de această stare. Astfel vom reuşi, fără îndoială, să îndeplinim scopul existenţei noastre şi **vom intra fără umbră de regret** în bucuria eternă a împărăţiei Divine a Tatălui Ceresc.